

Nhiều tác giả
First News tổng hợp và thực hiện

4

THE
ALL TIME
BEST-SELLING
BOOK

hạt giống tâm hồn

Từ những
điều bình dị

First News®

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Công Ty Samsung Trân trọng gửi đến bạn cuốn sách này.

Phiên bản ebook này được thực hiện theo bản quyền xuất bản và phát hành ấn bản tiếng Việt của công ty First News - Trí Việt với sự tài trợ độc quyền của công ty TNHH Samsung Electronics Việt Nam. Tác phẩm này không được chuyển dạng sang bất kỳ hình thức nào hay sử dụng cho bất kỳ mục đích thương mại nào.

hạt giống tâm hồn

Từ những điều bình dị

*"Hãy luôn là chính mình và
đừng bao giờ từ bỏ ước mơ"*

Nhiều tác giả
First News tổng hợp và thực hiện

hạt giống tâm hồn

Từ những điều bình dị

4

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HCM
2004

“Thân tặng tất cả người thân của chúng tôi và những người đang trần trở, vượt qua những khó khăn, thử thách tinh thần và đang ấp ủ niềm tin trong cuộc sống để đạt được ước mơ của mình”.

- First News

Các bài viết sáng tác, bài dịch cộng tác của bạn đọc về các chủ đề Sống Đẹp (tâm hồn cao thượng, gương vượt khó, tình bạn, tình yêu, cảm xúc sâu sắc về cuộc sống...) cho các tập Hạt Giống Tâm Hồn tiếp theo xin gửi về:

HẠT GIỐNG TÂM HỒN - FIRST NEWS

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM

Fax: (08) 8224560 – Email: firstnews@hcmc.netnam.vn

Lời chúc bình dị

Mong bạn thao thức đêm dài để quý ánh nắng ban mai.

Mong bạn gặp cơn mưa để quý những ngày nắng đẹp.

Mong bạn bận rộn để trân trọng giây phút thanh thoi.

Mong bạn có lúc thật buồn để cảm nhận giá trị niềm vui.

Mong bạn nếm trải nỗi đau để biết chia sẻ với những người đồng cảnh.

Mong bạn đôi lần vấp ngã để trải nghiệm thấy mình lớn khôn.

Mong bạn có lần mất mát để biết ơn những gì đang có.

Mong bạn khóc được để xóa nhòa tổn thương mang theo thời gian.

Mong bạn giữ được ký ức tình yêu qua bão tố cuộc đời.

Mong bạn sống thật lòng ngày gặp mặt để thanh thản khi nói lời chia tay.

- First News

Đôi khi...

*Bạn sẽ khám phá ra chính mình
đang ở một bậc cao hơn sau mỗi lần
bạn vượt qua nghịch cảnh.*

- Thomas Edison

Đôi khi, có ai đó vô tình bước vào cuộc đời bạn, bạn sẽ không biết trước được người đó sẽ là ai và chỉ đến khi gặp họ, bạn mới biết họ có ý nghĩa quan trọng với bạn như thế nào. Họ giúp bạn nhận ra được mình là ai và người mà bạn muốn trở thành.

Đôi khi có những việc xảy đến với bạn dường như thật đau đớn và quá sức chịu đựng. Nhưng khi vượt qua rồi, bạn mới nhận ra rằng nếu không có những biến cố đó, bạn đã không thể trưởng thành hơn và biết được sức mạnh của chính mình.

Mọi việc xảy ra đều có lý do của nó, không có điều gì là tình cờ hay may mắn cả. Tất cả mọi bệnh tật, mất mát hay những giây phút khó khăn chính là thử thách của cuộc sống. Không có những thử thách này, bạn sẽ không có cơ hội để nhận ra đâu là điều thực sự quan trọng và có ý nghĩa đối với bạn.

Đôi khi, chính những trải nghiệm cay đắng sẽ giúp bạn chiêm nghiệm cuộc sống mình một cách rõ ràng và chính xác hơn. Một thất bại luôn chứa đựng niềm hy vọng. Một sự kết thúc bao giờ cũng đi liền với một sự khởi đầu, nếu bạn nhận ra.

Nếu ai đó làm bạn tổn thương, đau buồn hay làm tan nát trái tim bạn, hãy tha thứ cho họ vì chính họ sẽ giúp bạn nhận ra giá trị của niềm tin.

Hãy thử nói chuyện với những người trước giờ bạn chưa từng trò chuyện và nên lắng nghe họ một cách chân tình.

Hãy tự nhủ rằng mình là một người vững vàng. Vì nếu bạn không tin vào chính bạn, sẽ rất khó khiến người khác tin vào bạn được. Bạn có thể tạo nên cuộc sống của mình với bất cứ điều gì bạn muốn, và sống trọn vẹn với nó.

Nếu ai đó yêu bạn thật sự, hãy trân trọng tình cảm ấy và mở lòng ra với họ, không chỉ bởi họ yêu bạn, mà còn bởi họ đang giúp bạn biết cảm nhận và nhìn cuộc sống bằng một tâm hồn sâu sắc.

Bạn không bao giờ biết trước điều gì đang chờ đón bạn ngày mai. Hãy sống hết mình cho ngày hôm nay và tin tưởng vào ngày mai cho dù bất kỳ điều gì xảy ra đi nữa.

- First News
Theo *Internet*

Đâu là hạnh phúc bạn đang có

*Chúng ta chỉ cảm thấy giá trị thật sự
của hạnh phúc cho đến khi chúng ta đã đánh
mất hoặc sắp sửa mất nó.*

- Khuyết danh

Vị vua nọ đang đi công du trên một chiếc tàu thì gặp cơn bão lớn. Gió to, sóng dữ gầm thét như muốn quật đổ những cột buồm và nuốt chửng con tàu. Một người trong đoàn tùy tùng nhà vua trước đây chưa từng ra biển nên vô cùng hoảng sợ. Anh ta khóc thét lên trong nỗi sợ hãi và mỗi lúc một to hơn. Không ai trên tàu có thể trấn an anh ta được.

Trong cơn giận dữ nhà vua hét lên:

- Có ai ở đây có thể làm cho tên hèn nhát kia câm miệng lại được không?

Ngài hỏi đến lần thứ ba, vẫn không một ai trong đám cận thần lên tiếng. Cuối cùng, có một người bước ra – ông ta là một hành khách trên tàu.

- Tôi nghĩ là tôi có thể khiến cho anh ta im lặng nếu tôi được toàn quyền làm điều đó.

Một thoáng do dự, nhưng vì nóng lòng muốn biết cách của người hành khách đó nên nhà vua ra lệnh:

- Làm ngay đi! Ta cho phép nhà ngươi.

Người khách liền ra lệnh những người lính ném anh ta xuống biển. Rơi xuống biển lạnh giá đầy sóng lớn, anh ta gào lên khiếp sợ và vùng vẫy trong hoảng loạn, cố tìm mọi cách ngoi lên mặt nước. Ít giây sau, người khách cho thả phao kéo anh ta lên. Khi bám được thành tàu, dù mệt rũ rượi và nét mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng, nhưng anh ta đã hoàn toàn im lặng.

Quá ngạc nhiên và ấn tượng về những gì vừa diễn ra, nhà vua bèn hỏi người khách lạ tại sao anh ta có thể biết trước được như vậy. Người khách đáp:

- Chúng ta không bao giờ nhận ra những điều binh dị mà quý giá đang có trong mọi tình huống, cho đến khi chúng ta rơi vào một tình trạng thực sự tồi tệ hơn.

- First News
Theo Internet

Cái giá của sự thông thái

Rất lâu rồi, có một nhà vua muốn hiểu biết thật nhiều nhưng lại lười. Một ngày nọ nhà vua triệu tập những nhà thông thái của vương quốc lại và ra lệnh cho họ phải thu thập tất cả những hiểu biết và sự thông thái trên thế gian đặt vào một chỗ để ông ta có thể học chúng.

Theo lệnh nhà vua, các nhà thông thái đều làm việc cật lực. Sau hơn một năm, họ dâng lên ngài một trăm cuốn sách chứa đựng mọi sự hiểu biết ở đời. Nhưng khi nhìn qua các chồng sách, nhà vua ngán ngẩm nói:

- Không! Ta cần một cách dễ dàng hơn. Biết bao giờ ta mới đọc xong và nhớ được ngần này cuốn sách. Rồi nhà vua lệnh cho họ phải tóm lược hàng trăm cuốn sách đó vào một cuốn duy nhất.

Một năm sau, các nhà thông thái quay lại với một cuốn sách duy nhất. Cuốn sách to và dày cả ngàn trang. Nhà vua nhìn thấy liền la lên:

- Không! Cuốn sách này dày quá! Ta sẽ mất rất nhiều thời gian mới đọc hết được.

Một lần nữa, các nhà thông thái bị buộc phải tóm lược thật súc tích cuốn sách ấy vào chỉ một trang giấy để nhà vua dễ dàng mang theo và nhớ được.

Mọi người xôn xao và than trời. Sao có thể làm được như vậy? Nhưng họ không có sự lựa chọn nào khác cả. Họ biết hoặc là mệnh lệnh phải được thi hành, hoặc là đầu họ sẽ rơi. Cuối cùng, nhà thông thái lớn tuổi nhất họp tất cả mọi người lại để tìm ra cách giải quyết. Cuộc hội ý diễn ra trong nhiều đêm liền. Cuối cùng, họ đã hoàn thành trang giấy chứa đựng mọi sự hiểu biết trên đời.

Được tin, nhà vua rất đổi vui mừng. “Cuối cùng thì ta cũng sắp biết được tất cả mọi sự khôn ngoan nhất trên đời mà chỉ cần một trang giấy thôi!”. – Nhà vua đắc chí nhủ thầm và ra lệnh dâng trang giấy lên trong thời gian sớm nhất.

Và ngày đó đã tới. Nhà vua khắp khởi mừng thầm. Cả vương quốc đều tụ tập về quanh triều đình để được biết về điều đặc biệt đó. Nhà vua háo hức mở trang giấy chứa đựng toàn bộ sự thông thái của thế gian. Trong đó chỉ duy nhất một câu:

**“KHÔNG CÓ SỰ THÔNG THÁI NÀO
MÀ KHÔNG PHẢI TRẢ GIÁ”.**

- First News
Theo *Internet*

Cảm nhận và niềm tin

*Nhiệm vụ ở phía trước không bao giờ
tuyệt vời bằng sức mạnh tiềm ẩn
bên trong mỗi chúng ta.*

- Khuyết danh

Một cậu bé theo cha đến thăm một ngôi trường nơi có những người mù đang ngồi đan áo len. Cậu bé ghé vào tai cha, khẽ hỏi:

- Tại sao mọi người có thể đan áo khi mà họ không nhìn thấy được gì hử cha?

Sau một hồi im lặng, người cha chậm rãi trả lời:

- Không nhìn thấy nhưng mọi người cảm nhận được và có niềm tin, con ạ!

- First News

Cái giá của sự trung thực

*Lòng trung thực là chương đầu tiên
của cuốn sách trí tuệ.*

- Thomas Jefferson

Một buổi chiều thứ bảy đầy nắng ở thành phố Oklahoma, tôi cùng một người bạn và hai đứa con của anh đến vui chơi tại một câu lạc bộ. Bạn tôi tiến đến quầy vé và hỏi:

- Vé vào cửa là bao nhiêu? Bán cho tôi bốn vé.

Người bán vé trả lời:

- 3 đôla một vé. Chúng tôi đặc biệt miễn phí cho trẻ em dưới sáu tuổi. Các cậu bé này bao nhiêu tuổi?

- Đứa lớn bảy tuổi và đứa nhỏ thì lên bốn. – Bạn tôi trả lời. – Như vậy tôi phải trả cho ông 9 đôla tất cả.

Người đàn ông ngược lên với cặp mắt ngạc nhiên:

- Sao ông không nói rằng đứa lớn chỉ mới sáu tuổi? Như thế có phải là tiết kiệm được 3 đôla không?

Bạn tôi nhìn người bán vé rồi chậm rãi nói:

- Dĩ nhiên, tôi có thể nói như vậy và ông cũng sẽ không nhận ra. Nhưng bọn trẻ thì biết đấy. Tôi không muốn bán đi sự kính trọng của những đứa con và lòng trung thực của mình chỉ với 3 đôla.

- Hồng Diễm
Theo *The Stories of Life*

Khi gió đổi hướng

Một con thuyền đang trên đường vượt biển nhiều ngày. Bỗng một hôm mây đen ập tới và gió đột ngột đổi hướng. Con thuyền lớn không thể tiến lên phía trước được và rẽ theo một hướng khác. Mọi người trên thuyền bối rối chưa biết xử trí ra sao. Sau cùng, một người thủy thủ già leo lên cột buồm. Từ trên cao, ông hô lớn:

- Hãy xem hướng gió và căng lại buồm!

Và con thuyền từ từ ngược sóng thẳng tiến theo hướng đã định.

Trong cuộc sống, sẽ có lúc những nghịch cảnh, khó khăn hay giông tố bất ngờ đến với chúng ta. Đôi khi, dù đã cố gắng, chúng ta vẫn không thể thay đổi được hoàn cảnh. Có người thay đổi hướng đi hay bỏ cuộc, nhưng cũng có người chống chọi để vượt qua mọi nghịch cảnh một cách thông minh, khôn khéo và quả cảm. Sau bão giông, gió sẽ xuôi chiều.

- First News
Theo *Inspirations*

Trở thành một người như thế

*Hạnh phúc không chỉ là nhận
mà còn biết cho đi.*

- Khuyết danh

Tôi được tặng một chiếc xe đạp leo núi rất đẹp nhân dịp sinh nhật của mình. Trong một lần tôi đạp xe ra công viên chơi, một cậu bé cứ quần quanh ngắm nhìn chiếc xe với vẻ thích thú và ngưỡng mộ thực sự.

- Chiếc xe này của bạn đấy à? - Cậu bé hỏi.

- Anh mình đã tặng nhân dịp sinh nhật của mình đấy. - Tôi trả lời, không giấu vẻ tự hào và mãn nguyện.

-Ồ, ước gì tôi... – Cậu bé ngập ngừng.

Dĩ nhiên là tôi biết cậu bé đang nghĩ gì rồi. Chắc chắn cậu ấy ước ao có được một người anh như thế. Nhưng câu nói tiếp theo của cậu bé hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

- Ước gì tôi có thể trở thành một người anh như thế! – Cậu ấy nói chậm rãi và gương mặt lộ rõ vẻ quyết tâm. Sau đó, cậu đi về phía chiếc ghế đá sau lưng tôi, nơi một đứa em trai nhỏ tật nguyền đang ngồi và nói:

- Đến sinh nhật nào đó của em, anh sẽ mua tặng em chiếc xe lăn lắc tay nhé.

- First News

Theo *The Stories of Life*

Cái hố trên đường

*Chính bạn phải luôn đổi mới
nếu bạn muốn tồn tại.*

- Gandhi

Đang bước đi trên phố, vì không chú ý nên tôi rơi tòm xuống một cái hố sâu. Lòng hố tối tăm. Loay hoay vấp vả mãi, tôi mới trèo lên được. Vừa mệt vừa tức, tôi thăm rửa cái hố: “Tại mày nằm ngay giữa đường tao đi, làm tao mất thời giờ và bẩn hết cả người, trầy cả tay chân”.

Lần khác, tôi xuống phố và vẫn trên con đường cũ. Từ xa, tôi đã trông thấy cái hố đáng ghét đó. Thế nhưng không hiểu sao khi đến gần miệng hố, tôi vẫn sẩy chân để lọt xuống. Cái hố vẫn tối tăm đáng ghét nhưng lần này tôi leo lên nhanh hơn. Và tất nhiên, tôi vẫn nghĩ “Không phải lỗi tại tôi”.

Cũng trên con đường đó, cái hố lại khiến tôi sụp xuống một lần nữa. Thật tệ vì đã trở thành thói quen mất rồi! Tôi nhanh chóng trèo lên được ngay. Lần này có lẽ là lỗi tại tôi!

Hôm qua, tôi lại đi trên con đường có cái hố đó. Tập trung chú ý, tôi cẩn thận đi vòng qua và quay lại nhìn một cách thú vị. “Thế là tao biết mày rồi!”.

Hôm nay, tôi dạo phố nhưng không phải trên con đường cũ mà tìm một con đường mới, bằng phẳng, sáng sủa hơn.

Cuộc sống luôn chứa đựng những thử thách, thất bại. Hãy dũng cảm mạo hiểm, khám phá, nhìn nhận bài học từ thất bại để vượt qua và quyết tâm chinh phục những con đường của cuộc đời.

- Đặng Thị Hòa
Theo *The Stories of Life*

Một ly sữa

Một chàng trai nhà nghèo làm nghề giao hàng đến từng nhà để kiếm tiền trang trải học phí. Một hôm, anh thấy đói bụng trong lúc túi chỉ còn vụn vụn vài xu. Anh định sẽ đánh bạo xin một bữa ăn khi đến ngôi nhà kế tiếp. Nhưng anh hết sức bối rối khi người mở cửa là một thiếu nữ khả ái. Vì vậy, thay vì hỏi xin thức ăn, anh lại hỏi mua một miếng nước uống. Thấy anh có vẻ đói lả, cô gái chạy vào nhà mang ra cho anh một ly sữa thật to. Anh chậm rãi uống một cách ngon lành rồi hỏi: “Tôi nợ cô bao nhiêu?”

Cô gái trả lời: “Anh bớt mệt chưa? Anh không nợ gì tôi cả. Mẹ tôi nói rằng nếu làm vì lòng tốt thì không bao giờ nhận tiền”.

Anh xúc động: “Vậy tôi chân thành cảm ơn cô và mẹ cô”.

Rời căn nhà, anh cảm thấy ấm áp, niềm tin vào con người trong anh trào dâng. Sau này anh trở thành bác sĩ.

Nhiều năm sau, cô gái ngày ấy bây giờ đang mắc phải một căn bệnh nặng. Các bác sĩ địa phương bó tay. Họ phải gửi cô lên thành phố để chữa trị. Nhiều chuyên gia được mời đến để hội chẩn về căn bệnh hiểm gặp của cô, trong đó có bác sĩ Howard Kelly. Khi nghe đến tên thành phố nơi cô sống, một tia sáng khác lạ ánh lên trong mắt anh. Anh đứng phắt dậy, tìm đến phòng bệnh của cô.

Anh vào thăm khi cô đang mê man. Anh nhận ra cô ngay lập tức. Từ hôm đó, anh đặc biệt quan tâm đến ca bệnh của cô.

Ca bệnh được điều trị thành công sau nhiều ngày chiến đấu vất vả. Bác sĩ Kelly yêu cầu chuyển cho anh duyệt hóa đơn thanh toán cuối cùng.

Anh xem hóa đơn và viết thêm vài chữ. Cô gái rất sợ phải mở hóa đơn ra xem, vì cô biết chắc rằng cô sẽ phải mất cả phần đời còn lại để trả hết món tiền ấy. Cuối cùng cô cũng phải mở ra nhìn vào hóa đơn, và thấy dòng chữ:

“Cô đã trả trước bằng một ly sữa”.

(Ký tên) Bác sĩ Howard Kelly.

- Tuệ Nương
Theo *Internet*

Ô cửa sổ bệnh viện

*Cao thượng thay những người biết mang
niềm vui đến cho người khác trong thâm lặng.*

- Khuyết danh

Hai người đàn ông bị bệnh nặng cùng nằm điều trị chung một phòng bệnh. Một người bị bệnh nước trong phổi, còn người kia bị liệt nửa người. Vào mỗi buổi trưa, người bị bệnh phổi phải ngồi dậy khoảng một tiếng đồng hồ để phổi được khô ráo. Giường của ông ta đặt gần ô cửa sổ duy nhất trong phòng. Còn người bị liệt thì suốt ngày phải nằm trên giường. Họ thường trò chuyện với nhau hàng giờ về gia đình, bạn bè, cuộc sống... và cùng nhau ôn lại những kỷ niệm thời còn phục vụ trong quân ngũ.

Mỗi trưa, khi người đàn ông trên giường bệnh gần cửa sổ ngồi dậy, ông ta thường tiêu khiển bằng cách kể lại cho người bạn cùng phòng nghe về những gì mình nhìn thấy bên ngoài cửa sổ.

Qua lời kể của bạn, người bệnh ở giường bên kia như được sống lại trong thế giới muôn màu muôn vẻ bên ngoài khung cửa. Nơi đó có một công viên xanh ngát với hồ nước trong xanh, thơ mộng cùng đàn thiên nga thong thả lượn quanh. Cạnh đó, những đứa trẻ đang thả lên mặt hồ phẳng lặng những chiếc thuyền bằng giấy. Những đôi tình nhân tay trong tay đang dìu nhau dạo chơi quanh luống hoa hồng đỏ thắm... Tất cả như một bức tranh thơ mộng đầy màu sắc. Trong khi người bệnh gần cửa sổ say sưa kể thì ở giường bên kia, bạn của ông đang lim dim đôi mắt, mừng tượng trước mắt mình một khung cảnh đẹp như mơ.

Vào một buổi chiều ấm áp, người bệnh ở giường gần cửa sổ kể lại cho bạn mình nghe về một cuộc điều binh đang diễn ra bên ngoài. Mặc dù không nghe được dàn nhạc đang tấu khúc quân hành ngoài kia nhưng người đàn ông bị liệt vẫn có thể hình dung ra quang cảnh hùng tráng ấy.

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua.

Một buổi sáng, như thường lệ, cô y tá trực đem nước đến cho hai người, thì phát hiện người bị bệnh phổi đang nằm bất động trên chiếc giường cạnh cửa sổ. Ông ấy đã trút hơi thở cuối cùng trong giấc ngủ yên lành đêm qua.

Sau cái chết của bạn, người đàn ông bị liệt yêu cầu được chuyển sang chiếc giường cạnh cửa sổ. Trên chiếc giường mới, nén đau đớn, ông tìm mọi cách chống tay từ từ ngồi dậy và bắt đầu phóng tầm nhìn ra thế giới bên ngoài. Nhưng trước mắt ông chỉ là một bức tường trắng xóa.

Mãi sau này ông mới biết được sự thật: người bạn quá cố của ông là một người mù, thậm chí ông ấy còn không thể trông thấy được bức tường vô cảm kia. Điều ông ấy muốn là đem lại cho bạn mình niềm vui và sự an ủi.

- Lưu Viện
Theo *Internet*

Hộp kem

*Trong mọi tội lỗi mà con người có thể gây ra,
có một tội không thể nào tha thứ được, đó là
ngồi chờ lòng chung thủy của một trái tim
chân thành.*

- Khuyết danh

C hị ơi, xin lỗi, chị có thể đổi lại cho em hộp kem loại năm ngàn được không ạ?

Cô chủ quán lộ rõ vẻ khó chịu khi đang định đặt hộp kem loại mười ngàn xuống cho vị khách nhỏ.

Như không để ý đến ánh mắt xem thường của cô gái, chỉ sau một loáng, cậu bé đã ăn hết hộp kem. Tiến đến quầy trả tiền với tờ mười ngàn duy nhất trên tay, cậu bé nói nhỏ với cô gái:

- Chị vui lòng gửi phần tiền còn lại cho bác có đứa con nhỏ đang đứng trước cửa quán giúp em nhé.

Cậu bé quay lưng, cô gái chột lạng người nhìn ra cửa, nơi người đàn ông mù cầm cây đàn đang đứng cạnh đứa con gái bé nhỏ mà ít phút trước đó đã bị cô mời ra khỏi quán.

- First News

Hãy đặt ly xuống

Một giảng viên đang thuyết giảng về cách quản lý sự căng thẳng. Ông giơ lên một ly nước và hỏi các sinh viên: “Các bạn nghĩ ly nước này nặng bao nhiêu?”

Mọi người đều nghĩ ly nước ấy nặng khoảng 200 gram đến 500 gram.

Người thầy nói tiếp: “Khối lượng nặng bao nhiêu không quan trọng. Điều quan trọng là chúng ta cầm ly nước này trong bao lâu?”

Nếu tôi cầm nó trong một phút, sẽ không thành vấn đề gì.

Nếu tôi cầm nó trong một giờ, tôi sẽ cảm thấy mỏi tay.

Và nếu tôi cầm nó trong một ngày, các bạn sẽ phải gọi xe cấp cứu cho tôi đây.

Như vậy, với cùng một khối lượng, nhưng mang càng lâu thì nó sẽ càng nặng hơn”.

Nếu chúng ta luôn mang theo gánh nặng bên mình, rồi một ngày nào đó, chúng ta sẽ không thể tiếp tục được nữa, gánh nặng sẽ càng lúc càng nặng hơn. Thỉnh thoảng khi đuối sức, bạn hãy đặt gánh nặng xuống nghỉ ngơi rồi bạn sẽ được tiếp thêm sức mạnh để tiếp tục công việc của mình. Và bạn sẽ đi được xa hơn.

- Tuệ Nương
Theo Viva Consulting

Lỗi lầm và sự biết ơn

*Niềm vui và tình người sẽ thật sự bền vững khi
bạn biết quan tâm đến người khác
như đã từng quan tâm đến bản thân mình.*

- Khuyết danh

Hai người bạn cùng đi qua sa mạc. Trong chuyến đi, giữa hai người có xảy ra một cuộc tranh luận, và một người nổi nóng không kiềm chế được mình đã nặng lời miệt thị người kia. Cảm thấy bị xúc phạm, anh không nói gì, chỉ viết lên cát: "Hôm nay người bạn tốt nhất của tôi đã làm khác đi những gì tôi nghĩ."

Họ đi tiếp, tìm thấy một ốc đảo, và quyết định đi bơi. Người bị miệt thị lúc này bây giờ bị đuối sức và chìm dần xuống. Người bạn kia đã tìm cách cứu anh. Thoát khỏi vũng lầy, anh lấy một miếng kim loại khắc lên đá: "Hôm nay người bạn tốt nhất của tôi đã cứu sống tôi."

Người kia hỏi: “Tại sao khi tôi xúc phạm anh, anh viết lên cát, còn bây giờ anh lại khắc lên đá?”

Anh ta trả lời: “Những điều viết lên cát sẽ mau chóng xóa nhòa theo thời gian, nhưng không ai có thể xóa được những điều tốt đẹp đã được ghi tạc trên đá, trong lòng người.”

Vậy mỗi chúng ta hãy học cách viết những nỗi đau buồn, thù hận lên cát và khắc ghi những ân nghĩa lên đá.

- Tuệ Nương

Theo *The Secrets of Life*

Chẳng phải tất cả chúng ta đều thế sao?

Buổi chiều hôm ấy, vừa rửa xe xong, tôi đang đậu xe trước khu phố đi bộ và lau xe trong lúc chờ đón vợ tôi tan sở. Một gã lang thang đến gần chỗ tôi. Dáng vẻ bề ngoài của gã cho thấy đó là một người không nhà, không xe, không tiền, không cả quần áo sạch. Có lúc người ta hào phóng nhưng cũng có lúc người ta không muốn bị làm phiền. Và đó đang là lúc tôi không muốn bị làm phiền.

Tôi mong gã này đừng hỏi xin tiền. Mà đúng là gã không xin. Gã đến ngồi trên lề đường, trước trạm xe buýt, và không có vẻ gì là đủ tiền đi xe. Sau vài phút, gã nói: “Xe của ông đẹp quá”. Gã

này tuy rách rưới nhưng trông đang hoàng đây. Tôi cảm ơn gã và tiếp tục lau xe.

Gã ngồi im lặng nhìn tôi trong khi tôi lau chùi. Gã không nói lời xin tiền như tôi chờ đợi. Một tiếng nói trong tôi thôi thúc tôi hỏi xem gã có cần giúp gì không, và tôi chắc rằng gã sẽ nói là có.

Đến lúc không kìm được, tôi hỏi: “Anh cần giúp gì không?”. Kẻ lang thang trả lời bằng một câu đơn giản nhưng sâu sắc đến độ tôi sẽ không bao giờ quên. Chúng ta thường đi tìm sự thông thái ở những vĩ nhân, những người thành đạt, hay những người học cao hiểu rộng. Khi đặt câu hỏi với gã, tôi không trông chờ gì ngoài một bàn tay cái bần xòe ra. Nhưng gã đã nói một câu làm tôi sửng sốt: “Chẳng phải tất cả chúng ta đều thế sao?”.

Quả là tôi cũng thế, cũng có lúc cần được giúp đỡ. Có thể không phải là giúp tiền vé xe buýt hay một bữa ăn, nơi ngủ, nhưng tôi có cần sự giúp đỡ. Tôi rút ví và đưa kẻ lang thang số tiền không những đủ mua vé xe mà còn đủ cho một bữa ăn no và một nơi trú thân trong ngày.

Đến bây giờ, tôi vẫn thấy lời gã nói rất đúng. Dù bạn có nhiều như thế nào, bạn thành công bao nhiêu, bạn vẫn cần nhận sự giúp đỡ. Dù bạn có ít hay đang trĩu nặng âu lo, bạn vẫn có thể cho, như cho một lời khen, một lời thăm hỏi chẳng hạn.

Vài người nào đó có vẻ rất đầy đủ, nhưng biết đâu họ đang chờ bạn chia sẻ với họ điều họ không có. Một cách nhìn khác về cuộc sống, một lần chiêm ngưỡng cái đẹp, một thời khắc tạm ngơi nghỉ giữa những bận rộn thường nhật, sẽ giúp bạn cảm nhận được ý nghĩa thật sự của cuộc sống.

Chẳng phải tất cả chúng ta đều cần giúp đỡ sao?

- Tuệ Nương

Theo *The Inspiration Stories*

Ba mươi năm cho một giấc mơ!

*Được đắm mình trong ánh mặt trời chính
là mơ ước lớn nhất của tôi.*

*Tôi không thể với tới
những tia nắng huyền diệu đó
nhưng tôi có thể chiêm ngưỡng chúng,
tin vào sự kỳ diệu của chúng
và vươn tới chúng đến cùng.*

- Louisa May Alcott

Vào đầu thập niên 50, tại một thị trấn nhỏ ở miền Nam California, một cô bé mười tuổi thường xuyên đến thư viện đọc sách. Trong khi chờ người thủ thư già đóng dấu hẹn ngày trả sách, cô bé thường nhìn rất lâu vào danh mục sách mới đặt trên kệ. Cô ngạc nhiên thích thú nhận ra công việc thật tuyệt vời của những người cầm bút, và thật vinh dự làm sao khi tác phẩm của họ được đặt trên mọi kệ sách, nơi mà cả thế giới có thể ngắm nhìn.

Một ngày nọ, cô bé thổ lộ niềm mơ ước của mình với người thủ thư già:

- Bác ạ, khi lớn lên, cháu sẽ trở thành một nhà văn. Cháu sắp sửa viết sách đấy.

Người thủ thư già ngược nhìn cô bé với ánh mắt khích lệ và nụ cười động viên. Bà đáp lại:

- Khi nào cháu viết sách xong thì hãy mang đến đây cho bác. Bác sẽ trưng bày chúng ở đây, ngay trên quầy sách này.

Cô bé hứa với bà thủ thư rằng một ngày không xa, cô sẽ hoàn thành tác phẩm đầu tay của mình.

Tám năm sau, cô bé đã tìm ra một tia sáng cho ước mơ của mình. Cô nhận công việc viết những mẩu tin nhỏ cho một tờ báo địa phương với khoản thu nhập 1,5 đôla cho mỗi tin như thế. Tuy nhiên, khoản thu nhập ít ỏi này chẳng là gì so với niềm vui khi cô thấy những bài viết của mình được đăng trên báo.

Còn một quyển sách ư? Phải mất khá nhiều thời gian mới làm được.

Một thời gian sau, cô làm biên tập cho bản tin của một trường trung học, lập gia đình và bắt đầu một cuộc sống mới. Thế nhưng nỗi khát khao được viết, được sáng tác vẫn luôn cháy bỏng trong cô. Những lúc rảnh rỗi, ngoài việc chăm sóc gia đình, cô nhận thêm việc phụ trách mục tin tức giáo dục tại một tờ tuần báo.

Tuy vậy, vẫn chưa có cuốn sách nào ra đời.

Rồi cô chuyển sang làm chính thức cho một tờ nhật báo lớn trong khi vẫn cộng tác với các tạp chí. Công việc càng lúc càng trở nên bận rộn.

Cuối cùng, khi tin rằng mình đã tìm được đề tài tâm đắc, cô bắt tay vào viết. Cùng một lúc, cô gửi tác phẩm của mình đến hai nhà xuất bản. Một thời gian sau, cô nhận được phản hồi. Nhà xuất bản đánh giá cao ý tưởng của cô nhưng lại cho rằng tác phẩm của cô chưa đủ hay để có thể in thành sách. Cô buồn rầu ném xấp bản thảo vào một xó.

Nhưng vài năm sau, giấc mộng văn chương ngày xưa lại trở về, ngày càng mãnh liệt hơn. Sau nhiều đêm trăn trở, suy tư về cuộc sống, về hạnh phúc và khổ đau, cô quyết định bắt tay vào viết một tác phẩm mới, đồng thời chỉnh sửa lại tác phẩm đầu tay của mình. Rất tự tin, cô gửi cả hai bản thảo tới nhà xuất bản và thật bất ngờ, không lâu sau, cả hai đều được in thành sách.

Thế nhưng, phải mất đến hơn một năm sau, cô mới nhận được thùng sách biếu dành cho tác giả. Cô vội vã mở nắp thùng, lòng hồi hộp khi sắp được nhìn thấy đứa con tinh thần của mình. Và cô òa khóc. Cô đã phải đợi quá lâu để có thể nhìn thấy giấc mơ của mình thành hiện thực. Rồi cô chợt nhớ đến lời đề nghị của người thủ thư già ngày trước.

Khi cô quay lại thư viện thì người thủ thư già đã không còn nữa. Cô viết cho người quản lý thư viện một lá thư, kể rõ với ông rằng những lời động viên của người thủ thư già ngày xưa đã tác động đến cô mạnh mẽ như thế nào. Cô còn viết rằng cô sẽ tham dự buổi họp mặt cựu học sinh trường cũ và mong ông vui lòng nhận những quyển sách của cô.

Ngày họp mặt đã đến, cô hết sức ngạc nhiên khi trông thấy một thư viện mới rất khang trang được xây cạnh ngôi trường cũ. Từ phòng đọc sách có thể nhìn thấy lớp học, nơi cô từng đánh vật với các con số, công thức, định lý... Và sách của cô được đặt trang trọng trên chiếc kệ ngày xưa kèm theo lời giới thiệu. Cô ôm ghì lấy người quản lý thư viện để bày tỏ lòng biết ơn. Họ cùng chụp một bức ảnh bên ngoài thư viện để biết rằng mọi giấc mơ đều có thể trở thành hiện thực, mọi lời hứa đều có thể làm được cho dù có phải mất đến ba mươi năm hoặc lâu hơn nữa.

Có những ước mơ mãi mãi chỉ là ước mơ, có những ước mơ sẽ trở thành hiện thực. Đây là sự khác biệt.

- First News

Theo *The Inspiration Stories*

Mẹ đang nghe con nói đây!

*Đôi khi nỗi buồn dâng trào và sự xoa dịu của
thời gian trở nên quá chậm chạp,
một tâm hồn đau khổ có thể tìm kiếm niềm
an ủi trong một điều gì đó hữu hình hơn.*

- Khuyết danh

Tất cả chúng ta đều biết nỗi hồi hộp âu lo như thế nào của người nhận điện thoại vào lúc nửa đêm. Đêm hôm ấy, người tôi gần như giật bắn bưng tỉnh giấc vì tiếng chuông điện thoại réo vang trong đêm. Bao suy diễn về những điều bất trắc ập đến trong cái đầu vẫn chưa tỉnh ngủ của tôi khi tôi nhắc ông nghe lên: “A lô!”.

Tim tôi đập thình thịch, nắm tay cầm ống nghe của tôi như căng ra, tôi đưa mắt nhìn chồng mình, cũng vừa mở mắt.

- Mẹ phải không?

Tôi gần như không nghe được tiếng thì thào bên kia đầu dây. Nhưng đầu óc tôi lập tức nghĩ ngay đến con gái mình. Khi âm thanh tuyệt vọng nức nở của người con gái trẻ bên kia ống nghe trở nên rõ hơn, tôi chụp lấy tay chồng mình và bóp chặt.

- Mẹ, con biết là khuya lắm rồi. Nhưng đừng... con xin mẹ đừng nói gì hết. Mẹ cứ để con nói xong đã. Con biết mẹ sẽ hỏi, vâng, con đang say rượu. Con đã lái xe ra khỏi phần đường chính đến mấy dặm và...

Tôi hít một hơi thật sâu, buông tay chồng mình ra và bóp mạnh vào trán. Tôi vẫn chưa ra khỏi con say ngủ. Tôi cố tập trung tinh thần, tìm cách chống lại trạng thái hoảng sợ. Có điều gì nhằm lẫn ở đây.

- Và con thấy sợ lắm. Trong đầu con lúc nào cũng nghĩ là mẹ sẽ rất đau lòng nếu nhận được tin rằng con đã chết. Mẹ ơi, con muốn... con muốn về nhà. Con biết con đã sai khi bỏ nhà đi. Con biết mẹ đã lo lắng cho con đến nhường nào. Lẽ ra con phải gọi cho mẹ mấy ngày trước, nhưng con sợ. Con sợ lắm mẹ ơi!

Tiếng khóc nức nở của con xúc động mạnh không ngừng tuôn qua ống nghe và rót vào tim tôi. Ngay lập tức tôi hình dung trong đầu khuôn mặt con gái tôi và tâm trí tôi dường như đã tỉnh táo hẳn.

- Tôi nghĩ là...

- Đứng. Mẹ đừng giận con. Con xin mẹ! Mẹ cứ để con nói hết đã! Con xin mẹ! - Giọng người con gái vang lên khẩn thiết, tuyệt vọng.

Tôi ngưng nói và cố nghĩ xem phải nói điều gì. Trước khi tôi kịp tiếp tục, giọng bên kia đã vang lên:

- Con đã có thai, mẹ ơi! Lẽ ra con không nên uống rượu say đến thế... nhất là lúc này, nhưng con sợ, mẹ ạ! Con sợ lắm!

Giọng nói ngưng bật và tôi cắn chặt môi. Tôi biết là mắt mình đã đầm lệ. Chồng tôi thì thào: "Ai vậy em?". Tôi lắc đầu. Anh rời khỏi phòng và chỉ mấy giây sau anh quay lại, tai đang áp vào cái điện thoại "mẹ bông con" ở phòng ngoài.

Cô gái hẳn nghe thấy tiếng lách cách trên đường dây, cô nói tiếp:

- Mẹ vẫn nghe con nói phải không mẹ? Con xin mẹ đừng cúp máy! Con cần mẹ. Con đang cô đơn lắm.

Tôi nắm chặt ống nghe và nhìn chồng cầu cứu.

- Không, mẹ vẫn nghe con. Mẹ không cúp máy đâu. - Tôi trả lời.

- Con biết đúng ra con phải kể với mẹ. Nhưng khi mẹ con mình nói chuyện với nhau, mẹ luôn bảo con phải thế này, phải thế kia. Con đã đọc những điều mẹ khuyên bảo trong các quyển sách mẹ mua cho con. Vậy mà mẹ vẫn cứ nói.

Điều con cần là mẹ hãy lắng nghe con. Chẳng bao giờ mẹ để cho con nói những gì con suy nghĩ và cảm nhận. Như thể mẹ cho rằng cảm xúc của con chẳng quan trọng chút nào. Vì mẹ cho rằng mẹ là mẹ của con nên mẹ đã biết hết mọi câu trả lời. Nhưng có những lúc con không cần câu trả lời. Con chỉ muốn ai đó lắng nghe con nói thôi.

Tôi chợt thấy cổ họng đắng chát khi liếc mắt nhìn vào quyển cảm nang “Cách nói chuyện với con trẻ” nằm lằn lóc trên bàn.

- Mẹ đang nghe con đây, con nói đi! - Tôi thì thào.

- Mẹ biết không! – Giọng nói bên kia đầu dây tiếp tục. – Con đã đưa xe trở lại phần đường chính sau khi đã tự chủ lại. Con bắt đầu nghĩ đến đứa bé trong bụng con và nghĩ là mình có trách nhiệm phải chăm sóc nó. Rồi con nhìn thấy buồng điện thoại công cộng và nhớ lại những gì mẹ thường giảng cho con về việc say rượu và lái xe. Vì thế con gọi taxi. Con muốn về nhà.

- Tốt lắm, con yêu. – Tôi nói mà thấy trống ngực đã bớt đập. Chồng tôi đến gần hơn, ngồi xuống bên cạnh và đưa tay nắm lấy bàn tay tôi. Tôi biết như thế là tôi đã làm đúng.

- Nhưng mẹ ơi, con nghĩ là con vẫn có thể lái xe về nhà.

- Dừng con! – Tôi chợt giật lên. Người tôi lại căng ra và tôi bóp chặt bàn tay của chồng. – Mẹ xin con đây! Hãy ráng chờ thêm một chút nữa. Con đừng cúp máy khi chưa thấy taxi đến, nghe con.

- Mẹ ơi, con chỉ muốn nhanh chóng về nhà thôi!

- Mẹ biết. Nhưng con hãy cứ làm như mẹ dặn. Hãy ráng chờ taxi đến, nghe con!

Tôi lắng nghe giây phút im lặng và nỗi sợ trong tôi dâng lên. Khi không nghe thấy tiếng động gì bên kia đầu dây, tôi cắn chặt môi và nhắm mắt lại. Bằng mọi cách tôi phải ngăn không để con bé lái xe về nhà. Chỉ khi nghe vọng lại từ bên kia tiếng hỏi của người tài xế taxi tôi mới cảm thấy yên tâm.

- Taxi đến rồi. Con về nhà đây, mẹ ạ!

Có tiếng treo máy và điện thoại im bật.

Rời khỏi giường trong lúc nước mắt vẫn còn đọng trên mi, tôi nhẹ bước đến phòng cô con gái 16 tuổi và đứng ở đấy. Đêm giăng đầy sự tĩnh mịch. Chồng tôi nhẹ bước đến phía sau. Anh nhìn tôi một lúc rồi hỏi:

- Em có nghĩ là cô bé lúc này biết mình quay lộn số điện thoại không?

Tôi nhìn con gái đang ngủ, khẽ đáp:

- Không, có lẽ không đâu anh ạ.

Tôi lặng người đi vì xúc động. Biết bao lần tôi đã không lắng nghe. Vẫn chưa muộn. Tôi chợt

nhận ra rằng không có sách vở nào hướng dẫn chúng tôi cách lắng nghe mọi người xung quanh và làm thế nào để đồng cảm được với những trở trở, nỗi đau của con người. Đôi khi biết lắng nghe không chỉ giúp xoa dịu những vết thương mà còn có thể cứu được một đời người.

- First News

Theo *The Stories of Life*

Chú mèo hạnh phúc

Một chú mèo tình cờ tìm thấy sự thú vị khi đùa nghịch với cái đuôi của mình. Biết bao nhiêu lần nó cố vờn bắt cho được cái đuôi, nhưng không sao bắt được. Cuối cùng, mệt mỏi và chán nản, nó thôi không vờn đuôi mình nữa. Sau đó nó chợt nhận ra rằng cái đuôi luôn đi theo nó như hình với bóng và nó không nhất thiết phải bắt giữ cho được cái đuôi vì nó biết rằng cái đuôi đi song hành với nó.

Bạn sẽ tìm thấy niềm vui, hạnh phúc thật sự khi bạn luôn giữ vững niềm tin vào những gì thuộc về cuộc sống của mình. Hạnh phúc luôn luôn ở phía trước.

- Đặng Thị Hòa
Theo *The Stories of Life*

Điểm sáng sau thất bại

*Không ai trưởng thành mà không một lần vấp ngã.
Hãy dũng cảm nhìn vào lỗi lầm của quá khứ
để làm cho hiện tại và tương lai tốt đẹp hơn.*
- Khuyết danh

Thomas Edison đã tiến hành thử nghiệm hơn 2.000 chất liệu khác nhau để chế tạo dây tóc cho bóng đèn điện. Qua bao vất vả và thời gian dài nhưng vẫn không tìm ra được chất liệu nào thích hợp. Người phụ tá của ông than vãn:

- Đúng là công cốc. Chúng ta cuối cùng chẳng thu hoạch được gì cả.

Đáp lại lời tuyệt vọng này, rất tự tin, Edison nói:

- Sao lại nói vậy. Chúng ta đã tiến được một đoạn đường rất xa đấy chứ. Chúng ta cũng học

được thật nhiều điều rất bổ ích. Giờ đây, chúng ta đã biết được rằng ít ra là có hơn 2.000 chất sẽ không thể dùng làm dây tóc cho bóng đèn được. Và chúng ta tiếp tục chứ!

Vấp ngã, thất bại là những điều khó tránh khỏi trong cuộc sống. Đối với một số người, đó là vực thẳm của sự kết thúc. Nhưng với một tinh thần dũng cảm, dám chấp nhận đối mặt với thử thách thì thất bại có thể là khởi đầu cho một sự cố gắng mới. Điều quan trọng là phải biết rút ra bài học và nhận ra được mặt tích cực của vấn đề.

- First News
Theo *Internet*

Đồng cảm

*Cuộc sống chẳng có gì đáng quý hơn
là hạn chế làm tổn thương người khác
và xoa dịu một tâm hồn khổ đau
với tất cả những gì mình có thể.*

- Olive Schreineray

Một cậu bé xuất hiện trước một cửa hàng bán chó và hỏi người chủ cửa hàng:

- Các con chó được bán với giá bao nhiêu vậy bác?

Người chủ cửa hàng trả lời:

- Khoảng từ 30 tới 50 đôla một con!

Cậu bé rút rè hỏi:

- Cháu có thể xem chúng được không ạ?

Người chủ cửa hàng gạt gù rồi huýt sáo ra hiệu. Năm chú chó con như năm cuộn lông đủ kích cỡ chạy ra, duy có một chú bị tụt lại sau khá xa. Ngay lập tức, cậu bé chú ý tới chú chó chậm chạp, hơi khập khiễng đó. Cậu liền hỏi:

- Con chó này bị sao vậy bác?

Ông chủ giải thích rằng nó bị tật ở khớp hông và nó sẽ bị khập khiễng suốt đời. Nghe thế, cậu bé tỏ ra rất xúc động.

- Đó chính là con chó cháu muốn mua. – Cậu nói với giọng quả quyết.

- Nếu cháu muốn mua con chó đó, bác sẽ tặng cháu. Nhưng bác biết cháu sẽ không thích nó đâu.

Cậu bé nhìn thẳng vào mắt ông chủ cửa hàng:

- Cháu không muốn bác tặng nó cho cháu đâu. Nó cũng có giá trị như những con chó khác mà. Cháu sẽ trả cho bác đúng giá.

Ngập ngừng một lúc, cậu bé nói tiếp:

- Thực ra, cháu chỉ có và có thể trả bác ngay 3 đôla bây giờ. Sau đó, mỗi tháng cháu sẽ trả dần được không ạ?

- Nói thật nhé, cháu không nên mua nó. – Người chủ cửa hàng khuyên. – Nó không bao giờ có thể chạy nhảy và chơi đùa như những con chó khác được đâu.

Ông vừa dứt lời, cậu bé liền cúi xuống kéo ống quần lên, để lộ ra cái chân trái cong queo, bị liệt được đỡ bằng một thanh kim loại. Cậu nhìn ông chủ cửa hàng khẽ nói:

- Chính cháu cũng chẳng chạy nhảy được mà. Nó sẽ là người bạn thân của cháu.

- Tuệ Nương

Theo *Viva Consulting*

Nỗi đau

*Thế gian này còn có những nỗi đau,
nhưng rồi ta vẫn có thể vượt qua được.*

- Helen Keller

Bà là một góa phụ lớn tuổi, chồng bà đã qua đời sau một tai nạn xe hơi. Kể từ đó, bà sống khép kín, không khóc than, không tâm sự với bất kỳ ai về cái chết của chồng. Hầu như ngày nào, bà cũng ngồi nhìn ra cửa sổ một cách vô định, không nấu ăn, không chăm sóc khu vườn và cả bản thân của mình nữa.

Con gái bà đã tìm mọi cách giúp mẹ vượt qua tình trạng bế tắc này nhưng thật vô vọng. Nhiều bác sĩ đã chẩn đoán và điều trị chứng trầm cảm của bà nhưng vẫn hoài công, và đến một ngày người con gái dẫn bà tới gặp một bác sĩ tâm lý.

Lúc đầu, bà và bác sĩ chỉ ngồi quan sát nhau mà không trò chuyện. Trông bà khá trẻ so với cái tuổi

bảy mươi, nhưng dường như trong bà không còn chút sức sống.

Người bác sĩ bắt đầu gọi chuyện, hỏi tại sao bà lại đến đây.

- Chồng tôi đã mất. – Im lặng một lúc, bà nói tiếp. – Các con tôi muốn tôi được khuây khỏa sau cái chết của cha chúng. Nhưng không ai có thể hiểu được cả.

- Tôi hiểu bà như mất đi một nửa cuộc sống của mình. Chỉ có chồng bà mới hiểu được nỗi mất mát ấy. Và cũng chỉ ông ấy mới biết được cuộc sống của hai người trước đây đã hạnh phúc đến nhường nào. – Bác sĩ nói.

Bà quay lại nhìn bác sĩ, đôi mắt màu nâu đen của bà không có một tia sáng nào cả.

- Nếu như lúc này ông ấy đang có mặt tại đây, bà sẽ nói gì?

Bà nhìn bác sĩ một lúc lâu rồi từ từ nhắm mắt lại. Bà bắt đầu nói – như thể đang nói với người chồng thân yêu của mình – về cuộc sống của bà từ khi không có ông. Bà kể cho ông nghe cảm giác của bà khi phải tự mình làm mọi việc mà trước đây hai người cùng làm. Bà cảm thấy thật sự khó khăn khi phải chấp nhận rằng ông thực sự không còn nữa. Bà thấy rằng còn nhiều điều bà chưa kịp làm và chia sẻ cùng ông... Và bà đã khóc, bà khóc rất nhiều như chưa bao giờ được khóc.

Đợi bà qua cơn xúc động, bác sĩ hỏi liệu có còn điều gì mà bà chưa nói với ông không. Bà bảo rằng bà rất giận ông vì ông đã để bà phải sống một mình khi về già, rằng ông đã không thực hiện lời hứa với bà.

- Ông ấy đã dạy cho tôi biết thế nào là tình yêu cuộc sống... – Bà tiếp tục kể. Vị bác sĩ vô cùng xúc động và ngạc nhiên khi nghe câu chuyện tình lãng mạn của hai người.

- Giả sử ông ấy đang ngồi đây, trước mặt bà, là tôi đây. Ông ấy sẽ hỏi bà điều gì về cuộc sống của bà trong suốt hai năm qua? – Bác sĩ hỏi.

- Anh ấy sẽ hỏi tôi “Tại sao em lại nhớ anh bằng một nỗi đau đớn vô bờ và hành hạ bản thân mình như vậy? Điều mong muốn lớn nhất trong cuộc đời của anh là mang đến cho em niềm vui mà”. Khi nói xong điều đó, một tia sáng hiếm thấy lấp lánh trong ánh mắt bà. Bà dường như được trở về với chính mình hai năm trước đó.

Qua lần trò chuyện đó, bà dần hiểu rằng không phải cứ đau buồn đắm chìm trong ký ức và giam mình trong một cuộc sống khép kín mới là tương nhớ đến nhau. Khoảng một năm sau, bà gửi cho bác sĩ một tập gồm các bài viết trích từ tờ báo địa phương về tổ chức từ thiện mà bà đang tham gia - trong đó có những người như bà – cùng lời đề tặng: *“Từ trong tuyệt vọng, tôi đã quyết định nhổ neo, căng buồm và lướt sóng ra khơi”*.

Đứng trước mỗi một nỗi đau, mắt mát nào đó, chúng ta dường như phải lựa chọn cuộc sống một lần nữa. Chúng ta không bắt buộc phải quên đi mọi thứ, nhưng thời gian sẽ chữa lành tất cả, để ta nhớ về với niềm yêu thương chứ không phải bằng nỗi đau.

- First News
Theo *Internet*

Cái giá của ước mơ

*Có một ước mơ không khó,
giữ ước mơ và dám thực hiện ước mơ
mới là điều quan trọng.*

- Bob Ernst

Tôi sinh ra và lớn lên trong nghèo khó, cùng với sáu anh trai, ba chị em gái. Dù gia đình tôi không có bất cứ tài sản quý giá gì, nhưng lúc nào cũng tràn ngập tình yêu thương và sự quan tâm. Tôi sống hòa đồng với mọi người, năng động trong mọi việc. Tôi luôn nuôi dưỡng cho mình một ước mơ và cố gắng để thực hiện.

Tôi mong muốn được trở thành vận động viên bóng chày. Khi 16 tuổi, tôi đã có thể ném trái bóng chày trúng bất cứ vật gì đang di chuyển trong sân banh với tốc độ 90 dặm/giờ. Tôi thật sự may mắn khi thầy huấn luyện viên không chỉ tin tưởng tôi mà còn dạy tôi biết tin vào chính mình. Thầy chỉ cho tôi thấy sự khác nhau giữa việc có một ước mơ

và việc tin vào ước mơ ấy. Và một chuyện xảy ra đã thay đổi hẳn cuộc đời tôi.

Đó là vào mùa hè giữa năm học thứ ba, một người bạn giới thiệu cho tôi công việc làm thêm. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ có cơ hội kiếm tiền - cho những cuộc hẹn hò với bạn gái, mua xe đạp, mua quần áo mới và bắt đầu tiết kiệm để mua nhà cho mẹ tôi. Viễn cảnh thú vị thôi thúc tôi giành lấy ngay cơ hội ấy.

Song, tôi cũng nhận ra rằng mình phải từ bỏ các buổi tập bóng chày để làm việc. Điều này làm tôi hơi lo ngại. Tôi tự trấn an mình bằng lời khuyên của mẹ: “Nếu các con đã làm việc gì, các con phải chịu trách nhiệm về điều đó”.

Khi nghe tôi xin phép sẽ thôi không chơi bóng nữa, thầy giận dữ:

- Em còn cả cuộc đời phía trước để làm việc trong khi chỉ có khoảng thời gian ngắn ngủi để chơi bóng. Đừng hoài phí nó.

Tôi cúi gằm mặt, cố tìm lời giải thích về ước mơ mua xe đạp, mua căn nhà mới cho mẹ.

- Em kiếm được bao nhiêu tiền với công việc này? - Thầy hỏi.

- 5 đôla một giờ, thưa thầy. - Tôi đáp.

- Thế thì 5 đôla là cái giá cho ước mơ của em phải không?

Câu hỏi bất ngờ và thẳng thắn đó của thầy đã vạch cho tôi thấy rõ sự khác biệt giữa việc đạt một điều trước mắt và việc hướng đến mục tiêu lâu dài. Tôi bừng tỉnh và quyết tâm dốc hết toàn bộ sức lực, ý chí vào các trận đấu bóng chày mùa hè năm đó và tôi đã được Câu lạc bộ Pittsburgh Pirates mời chơi bóng với hợp đồng trị giá 20 ngàn đôla. Tôi cũng góp phần giành cúp vô địch cho trường đại học Arizona. Sau đó, tôi ký hợp đồng trị giá 1,7 triệu đôla với Câu lạc bộ nổi tiếng Denver Broncos và mua cho mẹ tôi căn nhà như tôi hằng mơ ước.

- First News

Theo *The Inspiration Stories*

Liều thuốc Hy vọng

Một buổi sáng, khi đang dùng điểm tâm, tôi vô tình nghe được câu chuyện của hai bác sĩ điều trị bệnh ung thư. Một bác sĩ tâm sự:

- Anh biết không, tôi thật chẳng hiểu nổi. Cả anh và tôi cùng cho bệnh nhân uống một loại thuốc giống nhau, cùng một liều như nhau, cùng một phác đồ điều trị và cùng tiêu chuẩn nhập viện. Vậy mà kết quả trị liệu của tôi chỉ đạt 22% còn anh lại lên tới 74%. Một kết quả chưa từng thấy đối với bệnh ung thư di căn. Làm thế nào anh có thể thành công được như vậy?

Vị bác sĩ đồng nghiệp nhẹ nhàng trả lời:

- Cả hai chúng ta đều dùng loại thuốc Etoposide, Platinum, Oncovin và Hydroxyurea phải không? Anh gọi tắt các thuốc này là EPOH.

Nhưng tôi lại nói với các bệnh nhân của mình là họ đang dùng loại thuốc HOPE (nghĩa là Hy vọng). Dù hiện thực bệnh tình có đáng buồn đến đâu đi nữa thì tôi luôn nhấn mạnh với các bệnh nhân của mình rằng chỉ với cách nhìn và suy nghĩ tích cực hơn, mọi người sẽ luôn có hy vọng chiến thắng được bệnh tật của mình.

- First News

Theo *The Secrets of Life*

Hãy là chính mình

*Tôi luôn hướng đến sự hoàn thiện
và lo cho sự an toàn của những người thân.
Nhưng bản thân tôi rất ghét sự an toàn hay
quá hoàn hảo.*

*Vì như vậy, tôi sẽ chẳng còn xúc cảm trước
cuộc sống và không học hỏi được gì thêm.*

- Khuyết danh

Ngày nọ, một cậu bé đứng tựa vào gốc cây to
xù xì, thì thầm hỏi:

- Thần cây ơi! Thần cây hãy chỉ cho con cách
nào làm ba mẹ vui lòng mà con vẫn được là chính
con?

Thần cây đáp:

- Con hãy nhìn ta đây. Cả một đời ta phơi mình
trong nắng gió, biết bao lần phải oằn người trong
giông bão nhưng ta vẫn là ta, vẫn là thân cây tỏa
bóng mát cho mọi người.

Qua hôm sau, một người đàn ông tìm đến cây
than thở:

- Cây ơi, tôi là một người đàn ông bắt tài vô dụng. Bao năm trôi qua rồi mà tôi vẫn chỉ là một anh nhân viên quèn, không thăng tiến được. Tôi không thể lo cho vợ con mình một cuộc sống tốt đẹp hơn. Tôi thật sự đã thất bại, tôi chán bản thân mình lắm rồi.

- Anh hãy nhìn tôi mà xem. – Cây lên tiếng chia sẻ. – Tôi chấp nhận tự thay đổi để thích nghi với mọi điều kiện. Vào mùa xuân, tôi khoác lên mình chiếc áo xanh tươi, đâm chồi nở hoa rực rỡ. Nhưng khi mùa đông lạnh giá kéo về thì tôi ủ rũ, xám xịt với những cành cây khẳng khiu. Đến hè, tôi lại vươn vai tỏa bóng mát sum suê. Và như anh thấy đấy, dù có thay đổi thế nào thì tôi vẫn là tôi, là gốc cây đứng bên vệ đường chứng kiến bao thăng trầm của cuộc sống.

Đến một ngày, một cô gái đang đau khổ vì tình yêu chạy tới ôm lấy thân cây, òa khóc nức nở:

- Cây ơi! Người yêu của tôi đã rời xa tôi rồi. Tôi cảm thấy mất mát thật nhiều và đau khổ lắm. Giờ đây, có lẽ tôi không thể yêu thương ai khác được nữa.

Cây nhìn cô gái đầy thương cảm, dịu dàng nói:

- Cô hãy ngược lên và nhìn tôi đi. Nào là chim chóc, sâu bọ, gỗ kiến, nào là rong rêu, dây leo, cây tầm gửi bám đầy trên người tôi. Hàng ngày, chúng lấy đi của tôi biết bao nguồn nhựa sống. Nhiều khi, tôi tưởng như không còn đủ sức chịu

đụng thêm được nữa. Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua đi. Tôi vẫn là tôi, hiên ngang cho đi và dám hy sinh những gì mình có.

Chúng ta cũng giống như cây kia vậy, phải luôn thay đổi sao cho có thể thích ứng với từng giai đoạn của cuộc sống. Hãy hướng đến những điều lớn lao nhưng cũng đừng nên quá tuyệt vọng khi sự việc diễn ra không như những gì bạn mong đợi. Hãy sống mỗi ngày theo cách trọn vẹn nhất của bạn. Hãy để lòng dịu lại và lắng nghe con tim mách bảo, đừng cảm đối diện với khó khăn, thách thức. Cuộc sống sẽ không còn ý nghĩa nếu chúng ta cứ luôn sợ hãi, cân nhắc đắn đo giữa sự cho và nhận và không dám mạo hiểm trước những gì cần mạo hiểm.

- Tâm Hằng
Theo *Internet*

Con chim ưng của Thành Cát Tư Hãn

Mở sáng hôm ấy, Đại Hãn, vị hoàng đế vĩ đại và là chiến binh dũng cảm nhất thảo nguyên Mông Cổ, cùng những chiến tướng cận thân phóng ngựa vào rừng bắt đầu một chuyến đi săn mới. Khu rừng mọi hôm yên ắng, hôm nay bỗng rộn lên tiếng người cười nói, tiếng vó ngựa, tiếng chó sủa... Trên cổ tay Đại Hãn ngất nghe con chim ưng mà ông rất mực yêu quý. Vào thời đó, chim ưng được huấn luyện để đi săn. Chỉ cần nghe hiệu lệnh của chủ nhân là con chim bay vút lên cao nhìn đảo dác xung quanh tìm kiếm con mồi. Nếu phát hiện thấy nai hoặc thỏ, nó sẽ lao xuống như tên bắn và tấn công chúng.

Mặt trời bắt đầu khuất dần sau các dãy núi nhưng Đại Hãn và đoàn tùy tùng vẫn chưa sẵn được nhiều con mồi như mong đợi. Nóng lòng, Đại Hãn thúc ngựa vượt lên phía trước tách khỏi đoàn. Ông đã quá quen thuộc với khu rừng này.

Trong khi mọi người tiếp tục đi theo con đường cũ thì ông lại chọn con đường xa hơn, chạy xuyên qua thung lũng giữa hai dãy núi.

Sau nhiều giờ quần thảo trên ngựa dưới sức nóng của buổi chiều hè, Đại Hãn bắt đầu cảm thấy khát nước. Con chim ưng vụt khỏi cổ tay ông và lao vút đi, ông tin là nó sẽ tìm được đường quay về. Chợt ông thấy có nước rỉ ra từ một ghềnh đá. Đại Hãn xuống ngựa, lấy từ trong túi săn một cái cốc nhỏ bằng bạc rồi bước đến hứng những giọt nước đang rỉ ra. Ông kiên nhẫn và biết rằng phải lâu lắm cốc nước mới đầy. Miệng ông khát đắng nên không kịp chờ nước đầy ly, ông vội đưa ngay lên miệng chuẩn bị uống. Bất thành linh, một âm thanh vút lên từ trên không và một vật xẹt ngang tay ông, chiếc ly rơi xuống đất. Thì ra đó là con chim ưng yêu quý của ông. Con chim ưng bay tới bay lui thêm vài lần rồi buông cánh đậu giữa các vách đá bên khe nước.

Đại Hãn nhặt chiếc ly lên và một lần nữa đưa vào hứng lại từng giọt. Lần này ông không đợi lâu hơn. Khi hứng được gần nửa ly, ông nâng ly lên miệng nhưng trước khi chiếc cốc chạm vào môi, con chim ưng lại bay vụt xuống và làm rớt ly nước khỏi tay ông.

Đại Hãn bắt đầu nổi giận. Ông tiếp tục lần nữa và lần thứ ba con chim ưng lại đánh đổ ly nước. Đại Hãn vô cùng giận dữ, hét lớn:

- Con vật khôn kiếp kia, sao ngươi dám làm như thế? Đừng để ta bắt được ngươi, không thì ta sẽ vạ cổ ngươi đó!

Và rồi ông hứng lại ly nước khác. Lần này trước khi đưa lên miệng uống, ông rút gươm cầm sẵn trên tay.

- Nào, đây là lần cuối cùng ta chịu đựng ngươi đó! - Đại Hãn nóng giận hét lên thành lời. Gần như ông vừa dứt hết câu, con chim lao nhanh xuống và hất mạnh ly nước. Nhà vua không tha thứ được nữa. Một lần sáng vút lên và thanh gươm của ông chém trúng con chim. Con chim đáng thương nằm quằn quại và giãy chết dưới chân chủ nhân nó. Không chút xót thương, Đại Hãn gần gịong:

- Cái chết thật xứng đáng với tội lỗi xược của nhà ngươi.

Khi phát hiện chiếc ly bị rơi vào giữa hai tảng đá và ông không thể với lấy nó được, ông tự nhủ "Ta sẽ uống nước tại con suối". Và ông bắt đầu leo lên sườn đá dốc, ngược theo dòng nước chảy để lần đến con suối. Khi đến nơi, con suối mà ông nghĩ thực ra chỉ là một vũng nước nhỏ, nhưng vật nằm trong đó đã làm nước trào hẳn ra ngoài. Và chính vật này khiến Đại Hãn hoảng sợ thật sự: một con rắn lớn, nổi tiếng là loài cực độc, đang nằm chết rũ giữa vũng nước.

Đại Hãn đứng khựng lại, quên cả cơn khát cháy cổ. Ông đau đớn khi nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, cơn tức giận nhất thời đã khiến ông vung gươm giết chết con chim yêu quý - chỉ vì nó muốn cứu mạng ông. Kể từ đó, hình ảnh con chim ung giấy chết trong vũng máu luôn nhắc nhở ông đừng bao giờ hành động điều gì trong cơn tức giận.

- First News

Theo *The Stories of Life*

Điểm tựa

*Hãy đặt niềm tin và khám phá
những gì tốt đẹp nhất của con người
bằng cả trái tim và tâm hồn.*

- Meryl Streep

Trong buổi trò chuyện thân mật vào giờ dạy cuối năm của khóa sinh viên sắp ra trường, một sinh viên đã hỏi người thầy điều gì là quan trọng nhất trong cuộc sống cần phải gìn giữ. Người thầy hỏi lại cả lớp:

- Câu hỏi của em rất hay, vậy theo các em điều gì là quan trọng nhất?

Rất nhiều ý kiến cho rằng tình yêu, tình bạn, nghị lực ý chí, chữ tâm, chữ nhẫn, danh dự... là điều quan trọng nhất.

Chờ cho cả lớp yên lặng, người thầy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài và chậm rãi nói:

- Cuộc sống phía trước của các em sẽ rất phong phú và đầy những bất ngờ. Chúng ta không thể dự báo điều gì đang đón chờ chúng ta: niềm vui

hay nổi buồn, thành công hay thất bại, may mắn hay bất hạnh... Nếu biết trước mọi thứ thì cuộc sống sẽ không còn thú vị nữa. Nhưng, có một điều quan trọng mà mỗi người cần luôn gìn giữ, đó là điểm tựa – một điểm tựa tinh thần vô hình. Đó có thể là một điều rất giản dị, thân thương trong ký ức mỗi người: hình ảnh mái trường thời thơ ấu, ánh mắt một người bạn đã xa, một bài hát yêu thích, một câu chuyện xa xưa, bóng dáng mẹ hiền hay một người thân yêu nhất... Theo thời gian, những ký ức ấy trở thành niềm tin mà mỗi khi gặp khó khăn thử thách, chúng ta sẽ nghĩ về để định hướng phải làm gì và nên như thế nào. Điểm tựa đó mang đến cho chúng ta nghị lực, ý chí, giúp chúng ta cảm nhận được cuộc sống, tình yêu trọn vẹn như vốn có. Chúng ta sẽ có đủ lòng kiên trì và sức mạnh để vượt qua. Điểm tựa đó sẽ không phai nhạt theo thời gian, mà sẽ giúp các em luôn cảm nhận đúng về bản thân mình, về những điều đang và sẽ diễn ra xung quanh. Ký ức đó cần được nuôi dưỡng, giữ gìn hơn bất kỳ điều gì khác.

Lời dạy giản dị của người thầy năm xưa đã theo tôi suốt những năm tháng sau khi ra trường. Cuộc sống có biết bao biến đổi, tôi đã trải qua nhiều công việc khác nhau, gặt hái nhiều thành công và cũng không ít lần thất bại. Đôi khi mất phương hướng, tôi đã tìm cách thay đổi điểm tựa mới. Nhưng sau cùng, tôi nghiệm ra rằng điểm

tự tinh thần của ngày đầu mới thật sự là của riêng mình và vô cùng quan trọng. Chính nhờ điểm tựa đó mà tôi đã thoát khỏi những chuỗi ngày mây đen che phủ, tìm lại được ý nghĩa và niềm tin trong cuộc sống, tìm lại được chính mình. Và tôi hiểu rằng không ai có thể lấy điểm tựa của người khác làm điểm tựa cho mình được cả. Xin cảm ơn Thầy! Và hôm nay tôi viết ra đây để chia sẻ với tất cả các bạn.

- Nguyễn Văn Phước
First News

Sự nhầm lẫn ý nghĩa

C chuyện xảy ra vài năm trước đây. Lúc đó, gia đình tôi có nuôi một chú chó nhỏ rất đáng yêu tên Blue. Thế rồi chúng tôi sớm nhận ra rằng mình không có nhiều thời gian để chăm sóc Blue vì ai cũng bận rộn. Cuối cùng, chúng tôi quyết định tìm cho Blue một gia đình mới có điều kiện chăm sóc nó tốt hơn.

Qua một đồng nghiệp, tôi được biết về một gia đình đã từng nuôi chó và hiện đang tìm một chú chó con để nuôi. Người chồng là Frank, người vợ là Donna, cả hai hiện đang làm việc ở một bệnh viện địa phương.

Tôi gọi điện đến và họ đồng ý. Họ có vẻ rất xúc động về việc được nhận nuôi Blue. Hôm sau, chồng tôi đưa Blue đến. Nhưng thật ngạc nhiên, không có ai ở nhà. Anh ấy đợi thêm vài phút nữa rồi tiếp tục gõ cửa. Một người đàn ông ở ngôi nhà bên cạnh ló đầu qua hỏi:

- Anh tìm ai thế?

Chồng tôi bảo anh ấy muốn tìm Frank.

- Ô, Frank đã vào bệnh viện rồi mà. – Người hàng xóm nói. – Tôi cũng không biết là khi nào anh ấy sẽ về nữa.

Chồng tôi cảm thấy bối rối vì anh ấy sắp phải đi dự một cuộc họp quan trọng nên không thể chờ lâu hơn được. Sau khi nghe anh giải thích về chuyện con chó, người hàng xóm đề nghị là ông ta sẽ trông nom Blue cho đến khi Frank về. Không còn cách nào khác, chồng tôi đành phải đồng ý.

Vài ngày sau, chúng tôi được biết là gia đình Frank vẫn chưa nhận được chú chó từ người hàng xóm. Thì ra, chồng tôi đã nhầm đường và có lẽ ngôi nhà đó cũng có một người đàn ông tên Frank.

Chúng tôi trở lại ngôi nhà mà chồng tôi đã gửi Blue. Sau khi nghe chúng tôi giải thích, người hàng xóm hôm nọ lộ vẻ buồn bã:

- Con chó của ông bà không sao cả, nó vẫn khỏe mạnh. Nhưng tôi mong ông bà sẽ không mang nó về. – Trầm ngâm một hồi lâu, ông ta nói tiếp. – Frank đã qua đời vào ngày mà anh đưa con chó đến. Con nhồi máu cơ tim đã giết anh ấy. Đó quả thật là một cú sốc lớn đối với gia đình Frank. Vì thế tôi đã quyết định là sẽ không làm phiền gia đình họ về chuyện con chó. Tôi mới mang nó qua nhà họ ngày hôm qua. Tôi nói với con gái của

Frank là cha cô đã đặt mua tặng cô một chú chó nhỏ, nhưng lúc người ta đưa đến, không có ai ở nhà nên tôi đã đứng ra nhận thay. Cô bé hầu như không thể tin vào chuyện đó. Cô bé xúc động đón lấy chú chó con từ tay tôi rồi ôm chặt vào lòng, bật khóc nức nở. Lúc đó, tôi thật sự không biết phải nói gì, chỉ im lặng đứng nhìn. Sau một hồi, cô bé ngẩng lên và nói: *"Có lẽ chú không hiểu điều này có ý nghĩa với cháu đến nhường nào đâu. Cháu hạnh phúc lắm khi nhận con chó nhỏ của cha cháu để lại"*. Khi nói câu đó, khuôn mặt cô bé tràn ngập sự yêu thương.

Chia tay người hàng xóm tốt bụng, chúng tôi ra về với một tâm trạng xúc động sâu sắc. Cuối cùng, chồng tôi nói với tôi, giọng thanh thản:

- Đây là sự nhầm lẫn ý nghĩa nhất mà chúng ta có được.

- First News
Theo *The Stories Of Life*

Hạnh phúc bình dị

*Hạnh phúc và niềm vui cuộc sống
thường đến từ những phát hiện
bất ngờ và không định trước.*

- Khuyết danh

Nếu buổi sáng thức dậy, bạn thấy vẫn khỏe mạnh và bệnh tật hiểm nghèo chưa đến với mình, bạn là người may mắn hơn hàng trăm ngàn người khác có thể sẽ qua đời trên giường bệnh hay những tai nạn bất ngờ hôm nay.

Nếu bạn chưa từng chịu cảnh bom rơi đạn lạc, hay trải qua nỗi khổ nhục trong các nhà tù, những đau khổ do bị tra tấn hoặc đói khát, bạn đã không thuộc về con số 500 triệu người như thế hiện đang chịu đựng như vậy trên thế giới này.

Nếu bạn vẫn còn một mái nhà để che mưa nắng và một chỗ để nghỉ ngơi trong hôm nay thì bạn đang là người đầy đủ hơn rất nhiều người khác trên thế giới.

Nếu bạn có tiền gửi ở ngân hàng, có tiền để chi phí hàng ngày, bạn đã nằm trong số 8% người giàu có của thế giới.

Nếu cha mẹ bạn vẫn còn sống cùng bạn, bạn đang là người may mắn nhất trên cuộc đời này.

Nếu bạn ngẩng cao đầu với một nụ cười nở trên môi và biết bày tỏ lòng cảm ơn, mạnh dạn thể hiện tình yêu, biết lắng nghe và dám nói lời xin lỗi, bạn đang là người hạnh phúc đấy vì đa số mọi người đều có thể làm như vậy nhưng họ lại không làm.

Nếu bạn còn có thể biết khóc, biết cảm thông với mọi người – chỉ đơn giản là xiết chặt tay biểu lộ cảm xúc, trao ánh mắt động viên khích lệ, đặt tay mình lên vai cùng im lặng sẻ chia, bạn đang là người may mắn vì sở hữu một phương thuốc nhiệm mầu nhất.

Nếu bạn có thể đọc được những dòng chữ này ở đây, hẳn bạn đang cảm nhận mình đã và đang là một trong những người may mắn nhất. Và bạn sẽ nhận ra ý nghĩa cuộc sống, biết nâng niu và quý trọng những gì bạn đang có và cùng chia sẻ với người khác.

- First News
Theo *Internet*

Nhờ vậy mà ta trưởng thành

*Bạn chỉ thực sự thất bại
một khi bạn đã từ bỏ mọi cố gắng.*

- Khuyết danh

Bạn đã từng nghe nói đến vĩa đá ngầm nổi tiếng kéo dài 1.800 dặm từ New Guinea đến Úc mà khách du lịch một khi đã đến nơi đây không thể không ghé thăm. Tại đây, một người khách đã hỏi người hướng dẫn viên du lịch một câu hỏi khá thú vị:

- Tôi quan sát thấy cũng vĩa đá này, nhưng phía bên đại dương nó thật rực rỡ và sống động trong khi phía bên hồ nước nó lại xám xịt và thiếu sức sống. Tại sao lại như thế?

Người hướng dẫn viên giải thích rằng: “Những vĩa đá dưới hồ tuy chìm trong nước nhưng vì không phải đấu tranh sinh tồn nên chúng chẳng

thể hoàn thiện được. Trong khi đó, những vữa đá phía đại dương lại không ngừng đối diện với biết bao nhiêu là sức mạnh khắc nghiệt của thiên nhiên như sóng gió, bão tố,... để tồn tại. Và khi chịu đựng những thử thách như thế, nó mới có cơ hội để thay đổi và thích nghi. Nó vẫn phát triển thật mạnh mẽ và liên tục tái sinh”.

Có nghịch cảnh, có thử thách thì mới biết rằng bạn đang sống. Thử thách giúp bạn mạnh mẽ và kiên trì hơn. Nếu gặp khó khăn, bạn không nên quá lo lắng hay sợ hãi. Đừng chùn bước và hãy tự nói với mình rằng: *“Nhờ vậy mà ta trưởng thành...”*.

- First News
Theo *Internet*

Đừng bao giờ tuyệt vọng

Trong một vụ đắm tàu, chỉ duy nhất một người đàn ông còn sống sót. Sau nhiều ngày lênh đênh trên biển, cuối cùng, anh trôi dạt vào một đảo hoang. Một mình giữa vùng đất hoang vu lạnh lẽo, không dấu chân người, không đồ ăn, thức uống, anh vô cùng lo lắng và sợ hãi. Mỗi ngày, anh đều dỗi mắt mong chờ một phép lạ xảy ra, nhưng tất cả chỉ là một màu trắng xóa của biển cả mênh mông. Thế là anh đành phải ở tạm trong chiếc lều xiêu vẹo làm từ những khúc gỗ trôi dạt cùng với số đồ dùng ít ỏi còn lại.

Một hôm, sau khi đi tìm thức ăn về, anh sửng sốt khi thấy toàn bộ căn lều nhỏ của mình đang bốc cháy, khói nghi ngút tỏa lên trời cao. Tất cả số đồ dùng còn sót lại đều bị cháy thành tro bụi. Anh đau đớn kêu lên trong tuyệt vọng:

- Trời ơi! Sao tôi lại phải khổ đến thế? Làm sao tôi có thể sống được nữa đây?

Sáng hôm sau, anh bị đánh thức bởi tiếng động của một con tàu đang tiến về đảo. Những người trên tàu đã thấy đám khói bốc lên từ hòn đảo và họ quyết định ghé vào. Anh đã được cứu thoát.

Khi gặp những biến cố bất ngờ, chúng ta rất dễ nản lòng, tuyệt vọng. Đừng bao giờ mất niềm tin trong mọi hoàn cảnh. Hãy thử nhìn khác đi và biết đâu trong bất hạnh hay trong những biến cố không may của cuộc sống, chúng ta lại tìm ra điều may mắn ẩn chứa – mỗi việc trên đời đến với chúng ta đều có ý nghĩa riêng của nó – nếu ta biết nhìn nhận ra.

- Đặng Thị Hòa
Theo *The Stories Of Life*

Chuyện về một cành nho

Một cành nho mảnh mai lớn lên nhờ những dòng nước khoáng tinh khiết từ lòng đất. Nó thật trẻ trung, khỏe mạnh và đầy sức sống. Nó cảm thấy rất tự tin khi tất cả chỉ dựa vào chính bản thân nó.

Nhưng một ngày kia, bão lốc tràn về, gió thổi dữ dội, mưa không ngớt, cành nho bé nhỏ đã bị dập ngã. Nó rũ xuống, yếu ớt và đau đớn. Cành nho đã kiệt sức. Thật tội nghiệp! Bỗng nó nghe thấy tiếng gọi của một cành nho khác: *“Hãy lại đây và nắm lấy tay tôi”*.

Cành nho do dự trước đề nghị ấy. Từ trước đến giờ, cành nho bé nhỏ đã quen tự mình giải quyết mọi khó khăn một mình. Nhưng lần này nó đã thật đuối sức...

Nó ngược nhìn cành nho kia với vẻ e dè và hoài nghi. *“Bạn đừng sợ, bạn chỉ cần quán những sợ*

tua của bạn vào tôi là tôi có thể giúp bạn đứng thẳng dậy trong mưa bão". – Cành nho kia nói. Và cây nho bé nhỏ đã làm theo.

Gió vẫn dữ dội, mưa tầm tã và tuyết lạnh buốt ập về. Nhưng cành nho bé nhỏ không còn đơn độc, lẻ loi nữa mà nó đã cùng chịu đựng với những cành nho khác. Và mặc dù những cành nho bị gió thổi lắc lư, chúng vẫn tựa vào nhau như không sợ bất cứ điều gì.

Có những khó khăn chúng ta có thể vượt qua được bằng chính sức lực của mình. Nhưng có những thử thách lớn mà chúng ta chỉ có thể vượt qua nhờ tình yêu thương, đồng lòng gắn bó và chia sẻ với nhau, như những cành nho nhỏ bé kia.

- Thu Hương
Theo *Internet*

Suy nghĩ, niềm tin, ước mơ và bản lĩnh

Walter E. Disney đã từng nhận được câu hỏi như sau trong một buổi lễ ra mắt một bộ phim hoạt hình mới sắp được trình chiếu của mình:

“Cháu rất thích những bộ phim hoạt hình của bác. Cháu rất ngưỡng mộ bác. Cháu muốn biết bí quyết nào để có một cuộc sống luôn thành công và yêu đời như bác như vậy?”

Walter E. Disney thoáng vẻ hơi bất ngờ khi người phụ tá gửi đến ông câu hỏi, và ông trả lời bằng một tâm sự:

“Suốt cuộc đời, tôi đã sống và trải nghiệm vất vả rất nhiều. Thành công cũng có nhưng thất bại không ít. Tôi không nghĩ mình là người hạnh phúc nhất. Không có bí quyết nào là hoàn toàn đúng đắn và chính xác cho tất cả mọi người, riêng bản thân tôi đã nghiệm ra những điều sau đây cho cuộc sống của mình:

Suy nghĩ. Suy nghĩ thật kỹ về những điều bạn mong muốn đạt được trong cuộc sống này để bạn luôn cảm thấy thật sự hạnh phúc. Không hẳn những điều to lớn mới làm chúng ta hạnh phúc, có thể đó chỉ là những điều đơn giản và bình dị nhất.

Niềm tin. Tin vào chính bản thân rằng bạn sẽ làm được những điều đã nghĩ.

Ước mơ. Luôn mơ ước bằng một niềm tin trọn vẹn vào khả năng, giá trị của bản thân và cuộc sống.

Bản lĩnh. Bắt tay vào thực hiện ước mơ của bạn. Không nản lòng trước thất bại, thử thách. Biết chấp nhận, vươn lên và không ngủ quên trên chiến thắng”.

- Thu Hương
Theo *The Stories of Life*

Câu chuyện về những quả táo sâu

Một người đàn ông bị lạc trong một khu rừng rậm đã mấy ngày. Ông vừa mệt mỏi đói khát, lại vừa mất phương hướng và bắt đầu kiệt sức. Trong lúc hoàn toàn tuyệt vọng ấy, ông nhìn thấy một cây táo ở đằng xa. Cố lê hết sức đến đó, ông nhặt ngay một quả táo rơi dưới gốc và cắn một miếng to. Nhưng quả táo đầy sâu, cứ cắn một miếng là phát hiện quả táo bị sâu khiến ông phải nhả ra. Ông nhặt hết quả táo này đến quả táo khác, ông hái cả những quả còn trên cành nhưng tất cả đều bị sâu. Không còn sự lựa chọn nào khác, người đàn ông đành phải nhắm mắt lại và cắn thật nhanh, bởi vì nếu mở mắt ra, ông sẽ không dám ăn. Ông đã sống sót và có sức lực để tiếp tục hành trình của mình – nhờ những quả táo sâu.

Trong cuộc sống sẽ có những tình huống hay sự thật đôi khi quá khó khăn và nghiệt ngã để chấp nhận. Nhưng nếu chúng ta dám dũng cảm đối mặt để vượt qua, dù chỉ một lần – chúng ta sẽ trưởng thành hơn qua những nghịch cảnh, thử thách đó.

- Bảo Vy
Theo *Internet*

Nguồn sáng

Hơn năm năm qua, vào mỗi kỳ nghỉ cuối tuần, tôi đều lái xe đến thăm bà như một thói quen của mình và cũng đã hơn năm năm, bà tôi sống trong nỗi đau khổ triền miên. Ông tôi qua đời sau hơn năm mươi năm sống với bà. Bà tôi cảm thấy thật sự đau buồn và cô độc khi phải tiếp tục sống một mình những năm tháng còn lại của cuộc đời.

Một buổi chiều, tôi đến thăm bà và vẫn nghĩ rằng bà đang đắm chìm trong im lặng suy tư như thường lệ. Nhưng thật bất ngờ, bà đón tôi bằng một nụ cười thật rạng rỡ. Tôi chưa hỏi về sự thay đổi bất ngờ này thì bà đã đón lời tôi.

- Cháu muốn biết tại sao bà lại như vậy đúng không?

- Cháu cũng đang định hỏi bà đấy. – Tôi thừa nhận. – Điều gì đã làm bà vui vẻ như vậy? Điều gì làm bà suy nghĩ khác đi?

- Bởi vì tối hôm qua bà đã tìm ra câu trả lời. – Bà tâm sự. – Cuối cùng bà đã biết được mong ước của ông rồi.

- Là gì vậy bà? – Tôi thật sự bị cuốn hút bởi câu nói của bà.

Và như thế sắp tiết lộ một bí mật lớn lao, bà hạ thấp giọng, ngả người về trước trong chiếc xe lăn và nhẹ nhàng nói: “Ông cháu đã giúp bà hiểu được bí mật của cuộc đời này. Đó chính là tình yêu cuộc sống. Và vì thế cuộc sống của ông rất nhẹ nhàng. Bà cũng có lúc cảm nhận được nhưng bà lại không hoàn toàn sống vì điều đó. Bà luôn có những gánh nặng, lo lắng. Bà đã không chịu đặt xuống để cùng thưởng thức cuộc sống với ông”.

Bà ngừng lại, suy nghĩ một lát rồi tiếp tục: “Suốt thời gian qua bà cứ nghĩ mình đang bị trừng phạt vì một điều gì đó nhưng tôi qua, bà đã nhận ra rằng ông ra đi và ông muốn bà ở lại để tiếp tục cảm nhận và tận hưởng cuộc sống này. Dù ông ở xa nhưng ông sẽ giúp bà”.

Kể từ ngày hôm đó, mỗi cuộc viếng thăm bà là một cuộc phiêu lưu mới vì bà đã chia sẻ với tôi mọi câu chuyện về mục tiêu mới của bà. Bà muốn tôi đưa đến thăm một người bạn cũ, nhờ tôi mua một đĩa nhạc mà ông bà từng nghe, hay hỏi thăm công việc của tôi... Bà thật sự làm tôi ngạc nhiên. Một lần nọ khi tôi đến thăm, bà vỗ vào tay ghế xe lăn một cách phấn chấn và nói: “Cháu sẽ không bao giờ đoán được bà đã làm gì vào sáng nay!”.

Rồi bà hồ hởi tiếp tục: “À, sáng nay cậu của cháu đã rất bối rối và tức giận với bà về một việc

bà đã làm. Bà thậm chí không ngần ngại, bà đón nhận sự tức giận của cậu ấy với niềm thương yêu và gửi trả lại với niềm vui”. Mắt bà lấp lánh. “Thật là một điều thú vị và con tức giận của cậu cháu đã tan biến”.

Mặc dù tuổi tác và thời gian không ngừng cuộc hành trình tàn nhẫn nhưng cuộc sống của bà thật tươi trẻ. Bà vẫn tiếp tục áp dụng những bài học về tình yêu cuộc sống. Bà đã có một mục tiêu ý nghĩa để sống và một lý do để tiếp tục tồn tại trong suốt 7 năm tiếp theo.

Vào những ngày cuối cuộc đời, bà tôi phải nằm bệnh viện. Một ngày kia, khi tôi bước đến phòng bà, cô y tá nhìn vào mắt tôi và nói: “Bà của em là một người rất đặc biệt, em biết không... bà là nguồn sáng tỏa sáng cho mọi người chúng tôi vì sự lạc quan yêu đời hiếm có của bà”.

- First News
Theo *Internet*

Điều kỳ diệu

*Nỗi đau thương và sự chịu đựng là điều
không thể tránh khỏi, nhưng sự thương hại
thì không nhất thiết phải có.*

- Art Clanin

Người đàn ông trông coi một nghĩa trang vắng vẻ thường xuyên nhận được một tấm ngân phiếu vào đầu mỗi tháng do một phụ nữ giàu có sống ở thành phố gần đó chuyển đến. Số tiền ấy dùng để mua những bông hoa tươi đặt lên ngôi mộ của con trai bà, cậu đã chết trong một tai nạn xe hơi vài năm trước đây.

Hôm ấy, một chiếc xe hơi sang trọng đi vào nghĩa trang và dừng lại phía trước căn nhà quản lý nghĩa trang được bao phủ bởi những cây thường xuân, nơi người trông coi ở. Ngồi sau xe là một phụ nữ đã lớn tuổi, mặt tái nhợt và hai mắt nhắm hờ.

Người lái xe nói với người trông coi nghĩa trang: “Bà đây rất mệt nên không thể đi bộ được.

Làm phiền ông đi với chúng tôi tới mộ của con trai bà – đó là điều khẩn cầu của bà. Ông xem, bà ta đã yếu lắm rồi và bà đã nhờ tôi với tư cách là một người bạn lâu năm đưa bà tới đây để nhìn ngôi mộ của con trai mình lần cuối”.

- Đây có phải là bà Wilson, là người gửi tiền mua hoa đặt lên mộ con trai bà hàng tháng không? – Ông hỏi.

Người lái xe gật đầu.

Ông đi theo lên xe và ngồi sau người phụ nữ. Bà ta rất yếu. Và trên khuôn mặt của người đàn bà ấy - một đôi mắt đen và rầu rĩ, ẩn chứa một nỗi đau kéo dài và đầy thống khổ của bà.

- Tôi là Wilson. – Người phụ nữ thều thào. – Mỗi tháng trong suốt hai năm qua...

- Vâng, tôi biết. Tôi đã làm như vậy, theo đúng yêu cầu của bà. – Ông lập tức trả lời.

Bà tiếp tục: “Hôm nay tôi đến đây vì bác sĩ cho biết tôi chỉ còn có thể sống được vài tuần. Tôi không thấy tiếc nuối gì khi phải ra đi như vậy. Bởi tôi thấy không còn gì trên đời này đáng để sống. Tuy nhiên, trước khi chết, tôi muốn đến đây để ngắm nhìn con mình lần cuối và thỏa thuận với ông về việc tiếp tục đặt hoa lên mộ con trai tôi”.

Bà dường như đã kiệt sức. Những nỗ lực nhằm tâm sự những điều khiến bà còn trần trở

đã làm cạn kiệt sức lực của bà. Chiếc xe đi vào một con đường nhỏ, trải đầy sỏi, dẫn tới ngôi mộ. Khi tới nơi, người phụ nữ, với chút sức lực còn sót lại, nâng người lên chút đỉnh, ghé mắt qua cửa sổ hướng về ngôi mộ của cậu con trai. Không một tiếng động nào trong những khoảnh khắc thiêng liêng như thế này – chỉ có tiếng kêu chiêm chiếp của những con chim sống rải rác quanh các ngôi mộ.

Cuối cùng, người quản trang lên tiếng: “Thưa bà, tôi vẫn luôn hối tiếc vì bà liên tục gửi tiền tới đặt hoa cho ngôi mộ ấy”.

Người phụ nữ lúc đầu dường như không chú ý đến câu nói của ông. Nhưng rồi bà chậm chậm quay lại, thì thào: “Hối tiếc ư? Ông có nhận thức được điều ông vừa nói không? – Con trai tôi...”

Ông từ tốn trả lời: “Vâng, tôi biết đó là ngôi mộ của con trai bà. Nhưng bà xem, tôi cũng tham gia vào nhóm hoạt động của tổ chức từ thiện và hàng tuần, chúng tôi đều đến thăm các bệnh viện, trại tị nạn và nhà tù. Chính những người sống ở đó mới cần được động viên, và phần lớn trong số họ đều yêu thích hoa. Họ có thể ngắm chúng và nghĩ chúng. Còn ngôi mộ...”, ông tiếp lời “Ở đó, không có ai sống, và cũng không có ai có thể ngắm nhìn và tận hưởng vẻ đẹp của những bông hoa...”. Ông bất chợt quay mặt, giọng như lạc hẳn đi.

Người phụ nữ không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn về ngôi mộ con trai mình. Dường như mãi đến vài giờ sau đó, bà mới ra hiệu cho người tài xế đưa xe trở về căn nhà quản lý nghĩa trang. Ông bước ra khỏi xe và không ai nói với nhau lời nào. Ông ngẫm nghĩ không biết mình có xúc phạm bà ta không. Có lẽ mình không nên nói những điều đó.

Tuy nhiên, vài tháng sau, ông thực sự ngạc nhiên về chuyến viếng thăm lần nữa của người phụ nữ lớn tuổi đó. Lần này, không thấy người lái xe. Chính bà lái xe tới. Ông thậm chí không thể tin nổi vào mắt mình.

Bà nói với ông: “Ông nói đúng. Vì thế tôi đã không gửi tấm ngân phiếu nào đến đây nữa. Tôi không thể quên những lời nói của ông. Tôi đã bắt đầu mua hoa gửi tặng các bệnh nhân trong bệnh viện và các cụ già ở viện dưỡng lão - những người hoàn toàn xa lạ đối với tôi. Và tôi cảm thấy vui khi ngắm nhìn họ thưởng thức những bông hoa. Điều đó làm họ thực sự hạnh phúc, nhưng hơn thế nữa, tôi cũng hạnh phúc.”

Bà nói tiếp: “Các bác sĩ không biết điều kỳ diệu nào bỗng nhiên làm tôi khỏe lại, nhưng tôi thì biết”.

- Hoàng Minh
Theo *Inspirations*

Những bông hồng cho Hoa Hồng

Cô tên Hoa Hồng và đẹp như chính tên cô. Hoa hồng đỏ là loài hoa cô yêu thích nhất. Cứ mỗi năm vào ngày Valentine, anh lại tặng cô những bông hồng rực rỡ, được gói thật đẹp với ruy băng đủ màu. Kèm theo đó là những tấm thiệp xinh xắn ghi những lời yêu thương. Và tất nhiên, lời yêu thương mỗi năm lại mỗi khác. Chẳng hạn như: “Hôm nay anh yêu em nhiều hơn so với ngày này năm ngoái”. Cách anh tặng hoa cho cô cũng thật đặc biệt. Cứ đúng vào giữa trưa ngày Valentine, sẽ có tiếng chuông cửa và một bó hồng đỏ rực rỡ đặt ngay bậc thềm. Anh yêu cầu tiệm hoa gần nhà làm như thế mỗi năm, và điều đó luôn được giữ đúng như vậy từ ngày họ cưới nhau.

Nhưng trong cuộc sống luôn có những thay đổi thật bất ngờ. Anh mất trước ngày Valentine một tuần. Cô đã trải qua một tuần khủng khiếp. Nhưng giữa trưa ngày Valentine năm đó, cô vẫn

nhận được một bó hồng ngay bậc cửa kèm theo tấm thiệp như mọi năm. “Có lẽ, anh đã đặt ở tiệm hoa trước ngày anh mất”. – Cô thầm nghĩ. Anh luôn có thói quen tính trước mọi việc. Cô cắt tỉa cẩn thận những cành hồng, cắm vào một chiếc bình thật đẹp, đặt ngay trước chân dung của anh và lặng lẽ ngắm. Lần đầu tiên trong đời, cô mong ngày Valentine qua thật nhanh.

Một năm trôi qua. Hoa Hồng không thể hình dung được cô đã sống một năm đó như thế nào. Cô đơn, buồn tủi và còn hơn cả thế. Rồi vào ngày Valentine, chuông cửa lại reo vang và bó hồng lại xuất hiện ngay bậc cửa vào đúng giờ quen thuộc.

Ôm bó hồng trên tay, nét mặt cô chuyển từ ngạc nhiên sang giận dữ. Nhắc điện thoại, cô gọi đến tiệm hoa. “Ông có thể giải thích tại sao năm nay vẫn có một bó hồng xuất hiện trước cửa nhà tôi không? Tại sao lại có kẻ đùa giỡn trên nỗi đau của tôi như thế?” – Giọng Hoa Hồng ghen ngào, cố ghìm tiếng nấc.

Ông chủ tiệm hoa dịu dàng: “Tôi biết chồng cô đã ra đi hơn một năm nay. Tôi biết cô sẽ gọi để hỏi tại sao. Những bông hoa cô vừa nhận được đã được trả tiền trước. Chồng cô luôn sắp xếp trước mọi việc. Ông ấy đã trả tiền cho tất cả hoa mà cô sẽ nhận được vào mỗi năm sau. Thêm một việc nữa tôi nghĩ cô cần biết, tấm thiệp kèm theo bó hoa do chính tay ông ấy viết vào một năm trước đây.”

Hoa Hồng cảm ơn người chủ tiệm hoa, gác máy và khóc. Tay cô run run mở tấm thiệp nhỏ. “Em yêu! Anh biết đã là một năm từ ngày anh đi. Anh hy vọng em không quá khó khăn vượt qua quãng thời gian ấy. Anh biết em rất cô đơn và đau buồn. Anh yêu em nhiều hơn tất cả những gì anh có thể nói. Em là một người vợ hoàn hảo. Anh biết, chỉ mới một năm thôi, nhưng em hãy cố gắng đừng buồn. Hoa hồng sẽ được gửi đến em vào ngày Valentine mỗi năm. Cầm hoa trong tay, mong em hãy nghĩ đến những điều hạnh phúc, những gì chúng ta được ban tặng. Anh luôn yêu em. Em phải tiếp tục sống. Hãy tìm niềm vui cho mình em nhé. Anh biết điều đó không dễ dàng, nhưng anh hy vọng em sẽ làm được. Những bó hoa ấy chỉ ngưng xuất hiện khi em không mở cửa, khi những người giao hoa ngừng bấm chuông. Người giao hoa sẽ đến năm lần trong ngày, trong trường hợp em không có nhà. Nhưng sau lần cuối cùng, anh ta sẽ hiểu ra và mang bó hồng đến nơi em đã chỉ dẫn, nơi em đến để ở bên anh thêm lần nữa”.

- Vy Bảo

Theo *The Secrets of Life*

7 trắng, 4 đỏ, 2 xanh

*Cuộc sống chỉ thực sự phong phú
khi nó tràn ngập tình yêu và sự cao thượng.*

- Elbert Hubbard

Tôi tin rằng mỗi vật thể quanh ta đều chứa đựng một kỷ niệm nào đó. Kỷ niệm sâu sắc nhất của tôi được gìn giữ trong chiếc hộp sắt cũ kỹ đặt trên kệ sách. Đó là chiếc hộp mà tôi thường mở ra xem mỗi khi muốn tìm lại chút kỷ niệm buồn vui xưa cho riêng mình.

Đó là kỷ niệm về mối tình đầu chân thành của tôi với một cô gái người Nhật tên Hitomi – nghĩa là Thanh Khiết. Tôi không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả hết vẻ đẹp của nàng. Năm đó, tôi 26 tuổi, còn nàng 21. Hitomi có dáng cao, thon thả, mái tóc đen

mượt, rất nổi bật với nét đẹp cân đối, hài hòa. Nhưng tôi nhớ nhất là đôi mắt nàng. Mỗi lần Hitomi nhìn tôi, tôi cảm giác như tâm hồn mình được truyền thêm nguồn năng lượng mới mẻ, mãnh liệt. Và tôi đã yêu. Hitomi là cô gái sống nội tâm, tình cảm, mỗi ngày đối với nàng dường như rất đặc biệt và quan trọng. Sau này, tôi mới hiểu tại sao.

Một tháng sau khi quen nhau, nàng trao cho tôi một gói nhỏ bọc trong chiếc khăn tay và nói:

- Em có quà cho anh đây.

Tôi mở ra, ngạc nhiên với những gì nhìn thấy: một chiếc hộp sắt cũ, trên nắp hộp là hình một đám cưới, có vẻ như chụp từ 60 năm trước.

- Cảm ơn em! – Tôi nói với vẻ đùa cợt, nhưng nàng vẫn tỏ ra hoàn toàn nghiêm túc.

- Anh mở nó ra đi.

Những gì nhìn thấy càng khiến tôi sửng sốt: phía trong hộp có dát một lớp vàng sáng lấp lánh.

- Mỗi tháng bên nhau, em sẽ đặt một mảnh giấy trắng vào hộp. – Nàng giải thích. – Những lúc giận hờn, em sẽ đặt vào hộp một mảnh giấy màu đỏ, ngược lại sẽ là màu xanh. Sau một năm, em sẽ treo nó lên cây cầu nguyện ở đền Nishiohama. Trời Phật sẽ phù hộ cho tình yêu chúng mình. Một ngày nào đó khi xem lại, anh và em sẽ biết được tình yêu của mình được thể hiện như thế nào.

Khoảng giữa năm thứ ba kể từ khi chúng tôi yêu nhau, Hitomi lâm bệnh. Nàng vẫn biết sức khỏe mình không tốt nhưng khuyên tôi không nên lo lắng. Cha mẹ nàng buộc nàng nhập viện. Vài tuần sau, tôi mới được phép vào thăm.

Tôi nhẹ nhàng hôn lên môi Hitomi, nàng mỉm cười rồi chỉ vào mấy mảnh giấy trắng trên kệ:

- Em muốn đem đến cho anh nhưng em không đi được, rất tiếc. Anh đặt chúng vào hộp giúp em với.

Nước mắt tuôn trào, tôi hôn lên trán nàng rồi lặng nhìn làn da xanh xao, nhợt nhạt sau nhiều lần hóa trị. Giờ đây, tôi thực sự hiểu thấu lòng nàng. Lòng tôi đau nhói một dự cảm chia lìa.

Hitomi mất sau đó hai ngày. Dù gì đi nữa, tôi vẫn tin – một niềm tin bất diệt – rằng nàng là của tôi và mãi mãi của tôi mỗi khi tôi mở hộp sắt cũ này. Không ai biết được ý nghĩa lớn lao của nó ngoại trừ tôi và nàng. Về sau, khi ai đó hỏi về mối quan hệ giữa tôi và Hitomi, tôi trả lời rằng: *"7 trắng, 4 đỏ và 2 xanh"*.

- Phùng Thị Hùng
Theo Internet

Xem xiếc cùng cha

Lúc còn là một thiếu niên, một lần, tôi được cha dẫn đi xem xiếc. Khi nhập vào hàng người đang xếp dài trước quầy vé, tôi chú ý đến một gia đình đứng ngay trước chúng tôi. Họ có đến những 6 đứa trẻ mà đứa lớn nhất có lẽ chưa đến 12 tuổi. Nhìn dáng vẻ những đứa bé ấy có thể đoán được gia đình chúng không giàu có. Quần áo chúng không phải loại đắt tiền nhưng sạch sẽ và tươm tất. Và đó là những đứa trẻ biết cách cư xử. Cứ nhìn cái cách từng 2 đứa một nắm tay nhau xếp hàng sau bố mẹ chúng thì rõ. Chúng nói huyền thuyên một cách đầy phấn khích về những chú hề, những con voi và những trò xiếc khác mà chúng sẽ được xem tối nay. Rõ ràng chúng chưa từng đến rạp xiếc bao giờ. Buổi tối ngày hôm nay thật sự rất đặc biệt với cả 8 đứa trẻ ấy.

Cha mẹ chúng đang đứng ở đầu hàng với vẻ mặt hân hoan. Người phụ nữ nắm lấy tay chồng, nhìn ông một cách dịu dàng. Ngay lúc ấy, người

bán vé ngẩng lên và hỏi người đàn ông số vé ông ta cần. Người đàn ông trả lời đầy hứng khởi: “Cho tôi 6 vé trẻ con, 2 vé người lớn để tôi có thể dẫn cả nhà mình vào xem xiếc.”

Nhưng, khi người bán vé báo giá của 8 chiếc vé, bàn tay người vợ đột ngột rời khỏi tay chồng, đầu bà ta gục xuống. Mặt người đàn ông hơi tái đi. Ông ta tiến lại quầy vé gần hơn và hỏi : “Anh nói giá bao nhiêu?”.

Người bán vé bình thản lập lại giá của 8 chiếc vé, nhưng người đàn ông không có đủ tiền. Làm sao ông ta có thể quay lại và bảo với 6 đứa con của mình rằng ông ấy không đủ tiền để dẫn chúng vào xem xiếc?.

Chúng kiến tất cả những gì xảy ra, cha tôi lặng lẽ lấy từ trong túi ra tờ 20 đô và thả xuống đất. Sau đó, ông cúi xuống nhặt lên và vỗ vai người đàn ông, nói rất tự nhiên: “Xin lỗi, thưa ông, cái này vừa rơi ra từ túi ông”.

Người đàn ông ngay lập tức hiểu ra. Ông không cầu xin của bố thí nhưng rõ ràng ông có thể đoán đây là sự giúp đỡ trong một tình huống ngặt nghèo. Bối rối trong giây lát, ông ấy nhìn thẳng vào mắt cha tôi, chụp lấy tay cha bằng cả hai bàn tay, một giọt nước mắt rơi lặng lẽ xuống má, đôi môi mấp máy một cách khó khăn: “Cảm ơn, cảm ơn ông rất nhiều. Điều này thật sự ý nghĩa với gia đình tôi lúc này”. Sau khi nhìn cả

gia đình người đàn ông khuất sau cánh cổng rạp xiếc, tôi và cha đón xe buýt về nhà, đơn giản bởi vì số tiền còn lại trong túi cha không đủ để mua vé cho hai cha con. Thật sự thì chúng tôi cũng chẳng dư dả gì! Nhưng tôi không hề giận cha. Những gì cha đã làm lúc đó đáng giá hơn cả ngàn buổi xem xiếc.

- Vy Vy

Theo *The Secrets of Life*

Cái bình nứt

*Bạn vẫn có thể tìm được sức mạnh
cả trong chính sự khiếm khuyết của mình.*

- Janis Joplin

Một người Ấn Độ thường dùng hai cái bình lớn để gánh nước từ suối trở về nhà. Một trong hai cái bình này bị nứt và khi về đến nhà, nước trong bình đã bị vơi đi một nửa.

Cái bình nứt luôn buồn bã, khổ sở vì khiếm khuyết của mình.

Một ngày nọ, cái bình nứt nói với người chủ của mình:

- Tôi thấy thật xấu hổ khi mình không làm tròn được công việc được giao. Vì tôi mà ông phải làm việc cực nhọc hơn.

Người gánh nước nói bằng giọng cảm thông:

- Trên đường về, người có để ý những luống hoa xinh đẹp dọc đường không?

Dọc đường về, cái bình nứt trông thấy những bông hoa dễ thương đang hé nở dưới ánh mặt trời. Người gánh nước nói với nó:

- Ngươi có thấy hoa chỉ mọc ở phía đường của ngươi mà không phải là phía bên kia không? Ta đã biết khiếm khuyết của ngươi. Vì vậy ta đã gieo những hạt hoa bên đó, và mỗi ngày ngươi đã tưới nước cho chúng. Hai năm qua, ta đã hái những bông hoa này để tặng mọi người và làm đẹp cho căn nhà chúng ta.

Không ai trong chúng ta hoàn thiện hết. Hãy chiêm nghiệm ý nghĩa của cái bình. Đừng sợ khuyết điểm mà hãy tìm sức mạnh trong chính sự khiếm khuyết của mình.

- Tuệ Nương
Theo *Internet*

Vẫn ngủ được khi trời giông bão

Thức dậy mỗi sáng với một nụ cười rạng rỡ trên môi.

Chào đón một ngày với những cơ hội mới.

Bắt tay vào công việc với một tinh thần phấn chấn.

Sống hào hiệp, thật lòng và chân thành với mọi người.

Đón hoàng hôn với niềm vui một ngày tốt đẹp đã qua.

Tôi mong muốn – một ngày của mình như vậy đó.

- Thomas Dekker

Một chàng trai trẻ xin làm người giúp việc cho một nông trại. Khi người chủ hỏi anh có thể làm được gì, anh nói:

- Tôi vẫn ngủ được khi trời giông bão.

Câu trả lời hơi khó hiểu này làm người chủ nông trại bối rối. Nhưng vì có cảm tình với chàng trai trẻ nên ông thu nhận anh.

Một vài ngày sau, người chủ và vợ ông chợt tỉnh giấc giữa đêm vì một con lốc lớn. Họ vội kiểm tra mọi thứ trong nhà thì thấy các cánh cửa đã

được đóng kỹ, nông cụ đã được cất gọn gàng trong kho, máy cày đã được cho vào nhà xe và chuồng gia súc được khóa cẩn thận. Ngay cả những con vật cũng no nê và tỏ ra không hề sợ hãi. Mọi thứ đều an toàn và chàng trai vẫn ngủ ngon lành.

Giờ thì người chủ đã hiểu lời của chàng trai trước kia: *“Tôi vẫn ngủ được khi trời giông bão”*.

Bởi trước giờ anh luôn thực hiện công việc của mình một cách có kế hoạch nên anh chẳng cần phải lo lắng gì mà vẫn có thể tránh được những biến cố khi cơn bão ập tới.

Chúng ta cũng vậy, nếu làm thật tốt mọi chuyện trong hiện tại thì chúng ta có thể hoàn toàn yên tâm, tin vào tương lai.

- First News
Theo *Internet*

Trong cơn nóng giận

*Cảm thông là chiếc chìa khóa
mở cửa trái tim của người khác.*

E. C. Mckenzie

Nhiều năm về trước, Bedford – ủy viên chấp hành khá cao tuổi của một tập đoàn dầu lửa Rockefeller ở Mỹ – đã đưa ra một quyết định sai lầm làm công ty thiệt hại hơn hai triệu đôla. John D. Rockefeller lúc đó là người đứng đầu công ty.

Bedford được Rockefeller mời lên văn phòng. Bedford đến rất đúng giờ và đã sẵn sàng nghe những lời chỉ trích nặng nề trong cơn nóng giận của Rockefeller.

Khi Bedford bước vào phòng, ông vua dầu lửa đang ngồi cạnh bàn, chăm chú viết bằng bút chì lên một tờ giấy. Bedford đứng yên lặng, không muốn phá ngang. Sau vài phút, Rockefeller ngẩng lên.

- A, anh đấy hả, Bedford. – Rockefeller nói rất chậm rãi. – Anh đã nghe tin những tổn thất của công ty chúng ta rồi chứ?

Bedford đáp rằng ông đã biết rồi.

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về điều này. – Rockefeller nói. – Và trước khi tôi nói chuyện với anh, tôi đã ghi ra đây vài dòng.

Sau này, Bedford kể lại cuộc nói chuyện của ông với Rockefeller như sau: Tôi thấy rõ dòng đầu tiên của tờ giấy mà ông chủ đã "ghi vài dòng" là "Những ưu điểm của Bedford". Sau đó là một loạt những đức tính của tôi, kèm theo là miêu tả vắn tắt rằng tôi đã giúp công ty đưa ra quyết định đúng đắn được ba lần, giúp công ty kiếm được gấp nhiều lần số tiền tổn thất lần này.

Bedford không bao giờ quên bài học ấy. Trong nhiều năm sau, bất kỳ khi nào Bedford định nổi giận với người khác, Bedford đều bắt mình phải ngồi xuống, nghĩ và viết ra một bảng liệt kê những ưu điểm của người đó, càng dài càng tốt. Khi viết xong danh sách đó thường thì Bedford cũng thấy bớt nổi giận một cách cực đoan với người phạm sai lầm. Khi đã bình tĩnh lại, Bedford mới bắt đầu phân tích, tìm hiểu tất cả mọi nguyên do. Đánh giá lỗi lầm của người khác một cách khách quan là cách đối xử công bằng với họ và với cả bản thân chúng ta.

- First News

Theo *The Stories of Life*

Thêm một ngày con ở bên mọi người...

*Gia đình là một trong những
tuyệt tác của tạo hóa.*

- George Santayana

Ben chào đời ngày 20 tháng 9 năm 1989. Không lâu sau khi sinh Ben, vợ chồng tôi được các bác sĩ thông báo rằng cháu bị mù và điếc bẩm sinh. Đến năm Ben lên ba, chúng tôi còn biết thêm là cháu không thể đi lại được.

Từ khi Ben mới được hai ngày tuổi, gia đình chúng tôi đã bôn ba, lặn lội khắp nơi để tìm cách chữa bệnh cho cháu. Bất kể tốn kém bao nhiêu, mỗi khi nghe có bác sĩ giỏi hay bệnh viện nào có khả năng chữa trị bệnh cho cháu là chúng tôi tìm đến. Hàng trăm mũi tiêm đã chích vào cơ thể bé

bồng của cháu và biết bao lần chụp X-quang, CT, cộng hưởng từ. Sau đó là đủ loại thiết bị hỗ trợ võng mạc, căng dây chỉnh hình, dụng cụ trợ thính, xe lăn, khung tập đi cùng với đủ từng ấy các nhà trị liệu hướng dẫn. Đó là chưa kể đến những ca phẫu thuật dai dẳng.

Khi lớn lên, cuộc sống của Ben luôn được kề cận bên các bác sĩ và nhà chuyên môn. Một bác sĩ trị liệu về thị giác, một về thính giác, một chuyên gia giáo dục đặc biệt, một chuyên gia vật lý trị liệu, một nhà nghiên cứu ngôn ngữ, một chuyên gia thần kinh, một bác sĩ nhãn khoa và tai-mũi-họng và một chuyên gia chỉnh hình. Lúc đó Ben mới tám tuổi.

Tuy nhiên, mỗi buổi sáng, cậu con trai bé bỏng của tôi đều thức giấc với nụ cười tươi sáng như để nói rằng: *“Con có mặt ở đây thêm một ngày nữa bên mọi người, và con rất mừng vì điều đó”*.

Chị gái của Ben ra đời trước Ben ba năm. Tôi còn nhớ chồng tôi và tôi đứng ngắm nhìn cháu rất lâu trong những lần cháu tập đi, chờ đợi những âm thanh phát ra từ đôi môi xinh xắn của cháu. Và chúng tôi xem đó là những khoảnh khắc đáng nhớ – một đề tài hân hoan, nói mãi không chán trong các cuộc chuyện trò. Chúng tôi vẫn luôn nghĩ là chúng tôi đã có một cô con gái thông minh và xuất chúng.

Sau khi cháu Ben ra đời, tình yêu dành cho cháu đã làm thay đổi quan điểm của chúng tôi. Ở

độ tuổi nào đó trẻ nói được bao nhiêu tiếng, hoặc trẻ có những phát triển sớm vượt trên mọi kỷ lục mà sách vở đã tiên liệu không còn là điều quan trọng với chúng tôi nữa. Mỗi đứa trẻ chứa đựng một phẩm chất kỳ diệu khác nhau và không thể so sánh được. Cuộc đời của chúng không được mang ra cân đong đo đếm bằng việc chúng thiếu khả năng này hay có những khả năng phi phạm khác.

Năm Ben được bốn tuổi, cháu có thể thao tác điều khiển xe lăn nhưng cháu lại không thể nói được tiếng nào – ngoài những nguyên âm ê, a. Thế nên đến bữa ăn tối, gia đình chúng tôi đặt thêm lên bàn ăn một cái máy ghi âm để thu những âm thanh Ben phát ra vì rõ ràng cháu cũng muốn mình góp phần vào cuộc chuyện trò vui vẻ của gia đình. Và biết đâu khi cháu nghe được giọng của chính mình và của mọi người trong nhà qua máy ghi âm, một năng lực tiềm tàng nào đó bên trong con người cháu sẽ được khơi dậy.

Vào một buổi chiều tháng 9 năm 1993, máy thu âm vẫn đang mở khi tôi vừa dứt cho cháu ăn vừa nói chuyện với cháu. Bất ngờ, thời gian như ngừng lại – tôi sẽ không bao giờ quên được ánh nhìn trong đôi mắt của con trai tôi, sự tập trung trên gương mặt của cháu, hình thể của miệng cháu – cháu ngược nhìn tôi từ trong xe lăn và thốt ra ba từ đầu tiên của đời mình:

- Con yêu mẹ.

Tôi xoay người về phía chồng tôi. Anh cũng đang nhìn tôi, rung rung nước mắt:

- Terry, anh nghe. Anh đã nghe rõ con nói gì!

Tôi đã kịp thu những lời nói đó vào băng để thỉnh thoảng nghe lại mỗi khi cần. Nhưng, bạn biết đấy, tôi không thường xuyên mở đoạn băng này, mặc dù từ đó đến giờ, không nghe cháu nói thêm lời nào nữa. Đơn giản vì tôi không cần phải làm như thế. Tôi luôn luôn nhận ra ánh nhìn trong đôi mắt của cháu – cho dù chúng bị mù – khi cháu ghé sát mặt tôi và hôn lên má tôi. Và đó là tất cả những gì tôi cần.

- First News
Theo *Internet*

Cứu mẹ trong đêm

Chiều hôm đó, Kelly cùng cậu con trai Rocky 5 tuổi của mình chạy xe qua vùng Alabama hẻo lánh. Rocky nằm ngủ ngon lành trên băng ghế trước, hai chân đặt hằn trong lòng mẹ. Khi rẽ vào một chiếc cầu nhỏ, chiếc xe bỗng va vào một tảng đá lớn giữa đường. Chiếc xe trượt nhanh rồi lao xuống một vũng lầy. Sợ rằng chiếc xe sẽ lật nhào, Kelly lập tức nhấn mạnh ga và quay vô lăng sang trái, nhưng lúc đó, bàn chân của Rocky đang kẹt giữa chân cô và vô lăng khiến cô mất phương hướng và không thể điều khiển chiếc xe.

Chiếc xe lật ngang rồi lăn xuống một khe núi sâu khoảng 400 mét. Khi rớt xuống, dù đau đớn vì bị va đập mạnh nhưng Kelly vẫn ôm chặt con trai. Đang ngủ, Rocky choàng tỉnh hỏi mẹ:

- Chuyện gì vậy mẹ? – Nhìn qua cửa kính, cậu la to. – Xe của mình đang chổng lên trời kìa!

Kelly không thấy gì cả. Trên mặt cô, máu chảy đầy. Nhìn sang mẹ, Rocky hoảng hốt lay gọi. Như

một sự diệu kỳ, cậu bé không hề bị một vết trầy xước nào. Cậu trượt xuống sàn xe, bò ra phía cánh cửa đã vỡ nát. Cầm tay mẹ, cậu bé nói:

- Tỉnh dậy đi mẹ, con sẽ kéo mẹ ra khỏi đây!

Lúc này, Kelly đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Cô thì thào với con trai:

- Rocky, con hãy ngồi yên đó. Đừng đi đâu cả nhé.

- Không, mẹ ơi, mẹ không thể ngủ vào lúc này. – Giọng cậu bé đầy vẻ cương quyết. – Chúng ta sẽ trèo lên và chắc chắn sẽ có một ai đó giúp mẹ con mình.

Nói rồi, Rocky chui ra sau xe tải, xoay sở bằng mọi cách để đưa mẹ ra ngoài. Lo sợ đứa con bé bỏng của mình sẽ bị lạc trong bóng tối, Kelly gắng gượng lết theo con. Hai mẹ con, kẻ trước người sau, khó nhọc trườn lên sườn dốc. Rocky, với tấm thân bé nhỏ chưa tới 20 ký, đã dìu người mẹ nặng đến 60 ký của mình nhích từng chút một. Trên đường đi, vết thương quá nặng làm Kelly kiệt sức, nhiều lúc muốn ngã quỵ. Nhưng Rocky cố tìm đủ mọi cách để động viên mẹ mình. Cậu nhắc mẹ nhớ lại câu chuyện mẹ vẫn kể cho cậu nghe mỗi tối, rằng có chiếc xe lửa đồ chơi bị vứt vào thùng rác, với mong muốn chứng minh cho cậu chủ nhỏ thấy là mình vẫn còn hữu dụng, nó đã vượt qua một đoạn đường dài, trải qua bao nguy hiểm để về lại với cậu chủ. Trong khi kể lại câu chuyện,

Rocky cứ lặp đi lặp lại lời chiếc xe lửa: “Mình biết mình có thể, mình biết mình làm được mà”.

Cuối cùng thì cả hai cũng leo lên đến đường. Lúc này, Rocky mới nhìn rõ những vết thương, không chỉ trên mặt mà còn trên khắp cơ thể mẹ. Cậu òa khóc vì thương mẹ. Cậu lao ra đường chặn một chiếc xe tải và la lớn:

- Dừng lại! Dừng lại! Làm ơn đưa mẹ cháu đến bệnh viện.

Mất hơn 8 giờ đồng hồ với 344 mũi khâu, các bác sĩ đã kịp thời cứu sống Kelly. Bây giờ, gương mặt cô trông khác xưa nhiều. Nhưng với cô, điều đó không mấy quan trọng. Điều thật sự khiến cô xúc động, tự hào là sự dũng cảm phi thường của cậu con trai bé bỏng. Bằng tình thương yêu dành cho mẹ, cậu bé đã lập được một chiến tích mà không phải đứa bé 5 tuổi nào cũng có thể làm được.

- First News
Theo *Internet*

Chiếc phong bì nhân ái

Đó chỉ là chiếc phong bì nhỏ, lấp ló giữa các nhánh thông vào mỗi dịp Giáng Sinh đến nay đã 10 năm rồi.

Mọi chuyện bắt đầu từ Giáng Sinh năm ấy. Chồng tôi rất ghét mùa Giáng Sinh, anh ấy ghét những cuộc chạy đôn chạy đáo mua quà đến tận phút chót để mua cho người chú một chiếc cà vạt, cho bà một xấp vải lụa,... rồi đến những khoản chi tiêu vô tội vạ. Các món quà được trao đi như bị bắt bí vì bạn chẳng thể nào làm khác được. Năm đó, tôi quyết định không mua những món quà thông thường như chiếc áo sơ mi, cái áo ấm hay cà vạt... nữa. Tôi muốn tặng Mike một món quà thật đặc biệt. Và ý định ấy đến với tôi thật bất ngờ.

Trước ngày Giáng Sinh không lâu, con trai chúng tôi tham gia một trận thi đấu quyền Anh giao hữu với những đứa trẻ được nhà thờ bảo trợ. Đó hầu hết là những trẻ em lang thang đường phố. Bọn trẻ đó, chân mang những đôi giày tả tơi, xuất hiện hoàn toàn tương phản với học sinh trường của con tôi: đồng phục xanh vàng tinh tươm cùng những đôi giày thể thao mới bóng.

Khi trận đấu bắt đầu, tôi hơi lo lắng khi thấy đội bên kia thi đấu mà không đội nón bảo hộ. Rõ ràng chiếc nón này là một vật quá xa xỉ đối với một đội nghèo. Và chẳng ngạc nhiên khi đội của con tôi đã chiến thắng giòn giã. Chúng tôi thắng tuyệt đối ở mọi hạng cân. Thế nhưng mỗi võ sĩ đối phương từ thăm đấu lồm cồm đứng dậy và đều bước vòng quanh sàn đấu, cố làm ra vẻ ngênh ngang trong tiếng hoan hô giả tạo, biểu lộ một thái độ tự hào kiểu đường phố không thừa nhận thất bại.

Chồng tôi ngồi bên cạnh lắc đầu buồn bã:

- Anh mong sao chúng có thể thắng chỉ một trận thôi. Bọn trẻ đó có nhiều tiềm năng, nhưng thua như vậy có thể làm chúng buồn lắm.

Mike rất yêu trẻ con. Anh hiểu rõ tâm lý bọn trẻ trong những lần thi đấu như thế vì bản thân anh cũng đã từng là một huấn luyện viên. Chính lúc đó, ý nghĩ về món quà tặng anh nhân dịp Giáng Sinh xuất hiện trong tôi.

Chiều hôm đó, tôi mua một số bộ đầu vật, gồm mũ bảo hộ và giày rồi gửi ẩn danh đến nhà thờ bảo trợ đội bóng kia. Và trong chiếc phong bì chúc mừng Giáng Sinh, tôi ghi lại rằng hành động ấy là dành tặng cho chồng tôi.

Nụ cười của anh là ánh sáng rạng rỡ nhất trong mùa Giáng Sinh năm đó – và trong cả các mùa lễ sau. Mỗi khi Giáng Sinh về, năm thì tôi mua vé tặng các trẻ em chậm phát triển đến xem trận đấu khúc côn cầu, năm thì tặng một số tiền cho hai vợ chồng già neo đơn mới bị cháy nhà, v.v...

Chiếc phong bì trở thành một điểm sáng trong ngày Giáng Sinh của gia đình chúng tôi. Nó luôn luôn được mở ra sau cùng. Và các con chúng tôi, thường hay quên băng gói quà của chúng, đứng đó mắt tròn xoe ngược nhìn cha mình lấy phong bì từ trên cây thông xuống rồi xúm lại xem nội dung là gì. Khi bọn trẻ trưởng thành, các món đồ chơi được thay bằng các tặng vật thiết thực hơn; nhưng chiếc phong bì không bao giờ mất đi ý nghĩa của nó.

Chúng tôi mất Mike năm ngoái do căn bệnh ung thư hiểm nghèo. Khi Giáng Sinh đến gần, trong nỗi buồn nhớ anh, tôi chỉ còn đủ tinh thần để mang cây thông ra dựng ở giữa nhà. Thế nhưng, tôi vẫn không quên đặt lên đây chiếc phong bì quen thuộc. Chẳng ai bảo ai, các con

tôi cũng lặng lẽ đặt những chiếc phong bì dành tặng cha chúng. Chiếc phong bì ấy luôn mang đến niềm vui và sự thanh thản, để chúng tôi có thể hướng tâm hồn mình rộng mở hơn với cuộc sống này.

- First News
Theo *Internet*

Cây nhân ái

*Niềm vui thật sự không bắt nguồn từ sự giàu có
hay những lời khen ngợi của người khác
mà từ những việc làm bé nhỏ có ý nghĩa.*

- Sir Wilfred Grenfell

Tôi là một bà mẹ đơn chiếc, một mình phải nuôi bốn đứa con nhỏ với đồng lương ít ỏi. Tiền bạc đối với tôi khá eo hẹp nhưng tôi chưa bao giờ để các con mình phải sống trong cảnh thiếu thốn.

Mùa Giáng Sinh đến. Điều mà lũ trẻ háo hức nhất là được mẹ dẫn đi khu siêu thị nhộn nhịp, nơi có các cửa hàng trưng bày thật sang trọng, lộng lẫy và hấp dẫn. Bọn chúng vui vẻ chuyện trò, chia sẻ với nhau những dự định, kế hoạch của mình trong mùa Giáng Sinh này. Đứa này dò hỏi đứa kia và hỏi cả ông bà xem mỗi người ước muốn gì trong dịp Giáng Sinh. Riêng tôi thật sự thấy lo. Cả năm trời tôi chỉ dành dụm được một ít tiền để mua quà và mẹ con tôi sẽ phải chia nhau số tiền ít ỏi này.

Hôm ấy, chúng tôi rời khỏi nhà từ sáng sớm. Tôi nhắc bọn trẻ nên tìm mua những món quà nào có giá khoảng 4 đôla một món sau khi trao cho mỗi đứa 20 đôla. Khi lên xe quay về nhà, ai nấy đều hân hoan. Bọn trẻ cười nói và đùa giỡn với nhau bằng những lời úp mở về những món quà mà chúng đã mua. Nhưng Ginger, đứa con gái út tám tuổi của tôi, thì lại lặng yên một cách lạ thường. Tôi để ý thấy trên tay cháu chỉ là một cái túi nhỏ, lép kẹp sau hai giờ mua sắm thỏa thích vừa rồi. Tôi có thể nhìn thấy khá rõ trong chiếc túi nhựa mỏng của cháu chỉ là những thanh kẹo – chỉ với giá khoảng 50 xu.

- Con đã làm gì với 20 đôla mẹ đưa? – Thực sự lúc đó tôi chỉ muốn quát lên nhưng rồi tôi đã cố gắng kiềm chế lại. Về đến nhà, tôi gọi Ginger vào phòng. Tuy trong lòng đã sẵn sàng trút cơn giận, nhưng tôi vẫn nhẹ nhàng hỏi xem con tôi đã làm gì với số tiền ấy. Và Ginger trả lời tôi:

- Con đang đi loanh quanh và trong đầu đang nghĩ xem nên mua thứ gì thì con thấy một cây thông thật lớn, gọi là “Cây Nhân Ái” của Hội Từ thiện. Trên đó có treo những tấm thiệp nhỏ. Con dừng lại và đọc. Một trong những tấm thiệp đó là của một bé gái bốn tuổi. Bạn ấy chỉ ước ao trong lễ Giáng Sinh này có được một con búp bê và một chiếc lược chải tóc. Và thế là con cầm chiếc thiệp, mua hai món quà đó mang đến trao cho Hội Từ

thiện. – Ngừng một chút, con bé nói tiếp. – Con chỉ còn đủ tiền để mua vài thanh kẹo làm quà Giáng Sinh cho cả nhà thôi. Nhưng mà chúng ta đã có rất nhiều thứ rồi còn bạn ấy thì không có gì cả, phải không mẹ?

Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình vui và ấm lòng đến vậy như trong mùa Giáng Sinh năm đó.

- First News
Theo *Viva Consulting*

Hoa hồng tặng Mẹ ngày Giáng Sinh

Bobby cảm thấy lạnh khi ngồi ngoài sân trong lúc trời đổ tuyết như thế này. Chân nó để trần, không đi giày; nó ghét phải xỏ chân vào giày nhưng thật ra nó đâu có đôi nào đâu. Đôi giày thể thao mòn đế mà nó thường mang đã bị rách lỗ chỗ, có xỏ chân vào chúng cũng không thể giữ ấm được.

Bobby ngồi co ro ở đây đã hàng giờ. Và đầu đã moi đầu nặn óc, nó cũng không nảy ra được ý kiến nào để có được món quà Giáng Sinh cho mẹ. Nó lắc đầu buồn bã: “Có nghĩ ra được cũng bằng thừa. Mình kiếm đâu ra tiền để mua quà cho mẹ bây giờ”.

Từ ngày cha Bobby qua đời sau một tai nạn giao thông cách đây vài năm, gia đình năm miệng ăn lâm vào cảnh túng quẫn. Không phải vì mẹ nó bỏ bê, không chăm sóc. Nhưng với đồng lương ít ỏi của một lao công bệnh viện thì dù có cố gắng hết mức, bà cũng chỉ đủ tạm lo cho sự ăn học của mấy đứa con nhỏ côi cút mà thôi.

Nhưng bù lại, gia đình nó sống rất đầm ấm, hạnh phúc. Mẹ rất thương yêu bốn anh em Bobby và ngược lại, tất cả đều yêu mẹ.

Mùa Giáng Sinh này, không hiểu bằng cách nào, ba người chị gái của Bobby cũng đã có được những gói quà xinh xắn để tặng mẹ. Nó thấy hơi buồn! Dẫu nó nhỏ nhất nhà và sẽ không ai cười chê nếu không có quà cho mẹ, nhưng nó yêu mẹ và cũng muốn nhân dịp này để bày tỏ lòng thương yêu và biết ơn mẹ. Vậy mà, sắp đến giờ Giáng Sinh rồi Bobby vẫn chưa có được món quà nào tặng mẹ.

Quệt vội giọt nước mắt còn vương trên má, Bobby đứng lên, vung chân đá mạnh đóng tuyết gần đó và rảo bước về phía dãy phố nơi có các cửa hiệu. Cuộc sống của một đứa bé sáu tuổi mồ côi cha thật không dễ dàng chút nào, nhất là những lúc nó cần một người đàn ông để tâm sự.

Bobby lê la từ cửa hiệu này sang cửa hiệu khác, mắt thèm thườn nhìn vào từng cửa kiếng được

trang hoàng lộng lẫy. Cái gì với nó cũng đẹp và nằm ngoài tầm tay. Bóng chiều dần tắt, Bobby miễn cưỡng quay về. Bất chợt một vật phản chiếu ánh trời tà lấp lánh bên lề đường thu hút sự chú ý của nó. Nó cúi xuống nhặt lên. Một đồng mười xu sáng bóng.

Chắc không một ai có được cảm giác giàu có giống như cậu bé Bobby cảm thấy lúc đó. Khi cầm kho báu mới tìm thấy trong bàn tay bé bỏng, thằng bé thấy như có một hơi ấm tỏa ra khắp thân người. Nó bước ngay vào cửa tiệm đầu tiên nó bắt gặp. Thế nhưng vẻ phấn khích của nó nhanh chóng nguội lạnh khi hết người bán hàng này đến người bán hàng khác cười và bảo với nó rằng không bao giờ họ có món quà Giáng Sinh nào giá mười xu cả.

Nhưng nó vẫn tin là nó có thể có được quà cho mẹ mình. Bước vào một cửa hàng bán hoa tươi, Bobby chìa đồng mười xu ra và hỏi ông chủ rằng nó có thể mua một bông hoa để làm quà tặng mẹ hay không. Ông chủ nhìn chằm chằm vào Bobby và đồng mười xu. Và rồi ông đặt tay lên vai cậu bé, ôn tồn nói:

- Cháu cứ chờ ở đây, chú xem có thể làm gì giúp cháu được không nhé!

Trong lúc chờ đợi, Bobby đưa mắt nhìn ngắm những bông hoa tươi đẹp và dù còn non nớt, nó cũng hiểu tại sao mẹ và các cô gái lại thích hoa đến như vậy.

Tiếng cửa đóng lại khi người khách cuối cùng rời khỏi cửa tiệm kéo Bobby về với thực tại. Chỉ còn lại mình nó, ông chủ đã bỏ đi đâu không biết. Bobby bắt đầu cảm thấy cô độc và sợ hãi.

Đột nhiên ông chủ xuất hiện. Trước đôi mắt ngỡ ngàng của Bobby là mười hai bông hồng đỏ thắm, với cuống hoa thật dài và lá xanh thắm, cùng với các bông hoa trắng bé xiu, đã được cột lại gọn gàng bằng một chiếc nơ lớn màu bạc.

- Bó hoa này giá mười xu đấy chú bé! – Ông chủ nói với nó khi xòe bàn tay ra để nhận tiền. Bobby rút rề lấy đồng mười xu đưa cho ông ta. Mình có mơ không vậy! Đã không ai bán cho nó một món quà gì với đồng mười xu này, thế mà... Như đọc được ý nghĩ của cậu bé, người chủ tiệm nói thêm:

- Chú còn một vài bông hồng bán hạ giá. Cháu có thích những bông hoa này không?

Bước ra khỏi cánh cửa đã được người chủ mở sẵn dành cho mình, Bobby còn nghe rõ bên tai lời chia tay của ông ấy:

- Giáng Sinh vui vẻ nhé con trai!

Khi ông quay vào trong, vợ ông từ phía sau nhà bước ra:

- Anh nói chuyện với ai vậy? Bó hồng nhưng mà anh mới gói lại đâu rồi?

Đứng nhìn ra cửa sổ, ông trả lời:

- Khi nhìn cậu bé, anh nhớ lại hình ảnh của anh ngày xưa. Lúc đó anh cũng trạc tuổi như cậu bé đáng thương ấy, không có gì để làm quà Giáng Sinh tặng mẹ mình. Tình cờ có một ông cụ râu dài, anh chẳng biết là ai, chặn anh lại trên phố và móc túi cho anh 10 đôla...

Hai vợ chồng người chủ nhìn nhau cười thật tươi và cùng bước ra đường dưới trời lạnh cóng. Thế nhưng, họ lại thấy lòng mình thật ấm áp...

- First News
Theo *Internet*

Tìm lại giấc mơ

*Nếu chúng ta có thói quen nghĩ mình là ai
một cách tỉnh táo và có ý thức thì chúng ta sẽ
có khuynh hướng trở thành người ấy.*

- Ann Landers

Đó là cuộc chạy đua cấp quận. Chúng tôi đã luyện tập suốt cả mùa hè. Chân tôi vẫn chưa hồi phục hẳn sau lần chấn thương gần đây nhất. Thực ra tôi đã đắn đo rất nhiều không biết có nên tham gia cuộc đua lần này hay không. Nhưng cuối cùng, tôi cũng có mặt ở đó, chuẩn bị cho cuộc đua nữ 3.200 mét.

“Sẵn sàng... Xuất phát!”. Tiếng súng lệnh vang lên và chúng tôi lao đi như những mũi tên. Được một lúc, tôi chợt nhận ra tôi đang chạy cà nhấc. Sẽ thật xấu hổ nếu tôi bị bỏ lại mỗi lúc một xa như thế này.

Khi người dẫn đầu chạy về đích, tôi bị bỏ lại đến hai vòng. Đám đông vẫn không ngừng la hét:

“Cố lên!”. Đó là tiếng cổ vũ lớn nhất mà tôi được nghe từ trước tới giờ.

Tôi vừa chạy cà nhắc vừa nghĩ: “Mình nên bỏ cuộc thôi. Mọi người chắc không muốn đợi mình chạy hết vòng đâu”. Tuy nhiên, tôi vẫn quyết định chạy tiếp. Trong hai vòng chạy cuối, chân tôi rất đau và tôi quyết định năm tới sẽ không tham gia nữa. Tôi không thể thắng những người bạn đã chạy cách tôi những hai vòng.

Cuối cùng, tôi cũng về được tới đích. Tôi nghe tiếng reo hò rất lớn, cũng nhiệt tình không kém lúc chào đón người về đầu tiên. Tôi nghĩ rằng chắc họ đang cổ vũ cho các bạn nam – lúc này đã vào vạch xuất phát.

Tôi bước vào phòng thay đồ và gặp một bạn gái.

- Ô, bạn thật là dũng cảm. – Bạn ấy nói.

Tôi thầm nghĩ: “Dũng cảm ư? Chắc bạn ấy nhìn lầm mình với ai đó rồi. Mình thua cuộc mà”.

- Nếu tôi là bạn, chắc chắn tôi không thể chạy hết hai vòng còn lại. – Cô bạn nói tiếp. – Tôi sẽ bỏ cuộc ngay từ vòng đầu. Mà chân bạn bị sao vậy? Bạn có nghe thấy chúng tôi cổ vũ cho bạn không?

Tôi không thể tin được. Mọi người cổ vũ cho tôi, không phải vì tôi thắng mà vì họ muốn tôi tiếp tục chạy và không bỏ cuộc. Tự nhiên, tôi thấy mình có hy vọng trở lại và muốn tiếp tục tham dự cuộc đua vào năm tới.

Cô bạn ấy đã giúp tôi giữ được ước mơ của mình. Tôi chỉ hy vọng một ngày nào đó, tôi có thể thắng cuộc đua và được cổ vũ nhiệt tình như lần tôi thua cuộc vừa rồi.

Sức mạnh và lòng dũng cảm không phải lúc nào cũng được đánh giá bằng huy chương và chiến thắng, mà bằng chính những khó khăn mà chúng ta đã vượt qua. Người mạnh nhất không phải là người luôn chiến thắng, mà là người không bỏ cuộc khi gặp thất bại.

- First News
Theo *Internet*

Có phải cháu sẽ chết ngay bây giờ không?

Một bé gái mắc phải một bệnh rất hiếm gặp. Để có cơ hội được cứu sống, cô bé cần được truyền máu của cậu anh trai năm tuổi – cũng mắc phải căn bệnh ấy nhưng lại sống được nhờ cơ thể cậu bé có thể tự sản sinh được một loại kháng thể.

Bác sĩ giải thích điều đó với anh trai của cô bé, và hỏi cậu có sẵn sàng cho máu để cứu em gái mình không. Cậu bé do dự một lát, cậu hít thở sâu và nói: “Cháu sẽ đồng ý nếu điều đó giúp em cháu có thể khỏe lại được!”

Khi đang truyền máu, hai anh em nằm trên hai giường gần nhau. Cậu bé mỉm cười khi nhìn

thấy đôi má em gái mình bắt đầu lấy lại được sắc hồng. Rồi gương mặt cậu anh tái đi và nụ cười tắt dần. Cậu nhìn bác sĩ, run run hỏi: “Cháu sắp chết rồi phải không bác! Bác cố gắng cứu sống em cháu nhé.”

Cậu bé ngây thơ ấy cứ ngỡ rằng cậu sẽ cho em gái hết tất cả máu của mình để cứu em rồi cậu sẽ phải chết. Và cậu bé đã sẵn sàng để làm điều đó.

- Tuệ Nương

Theo *The Stories of Life*

Món quà

Một chàng trai trẻ sắp sửa tốt nghiệp đại học. Đã từ lâu, anh hằng ao ước có được một chiếc xe hơi thể thao. Anh cũng đã tâm sự với cha mong ước ấy vì anh biết cha mình có thể mua một chiếc xe như thế. Khi ngày tốt nghiệp gần kề, chàng trai vẫn luôn mong ngóng xem ước nguyện của mình có được trở thành hiện thực hay không.

Vào hôm anh nhận tấm bằng tốt nghiệp, người cha gọi anh vào phòng riêng và nói rằng ông cảm thấy hãnh diện về anh và rằng ông rất yêu thương anh. Ông trao cho anh một hộp quà được gói rất khéo léo. Tò mò pha lẫn chút thất vọng, chàng trai hé mở hộp quà và nhìn thấy một quyển sách vuông nhỏ. Quá thất vọng và không tìm được con giặng, anh cao giọng nói với cha: “Cha chỉ tặng con cuốn sách nhỏ bé này thôi sao?”. Anh lao ra khỏi nhà, không buồn cầm theo quyển sách.

Nhiều năm trôi qua, chàng trai giờ đã là người thành đạt trong công việc. Anh có một ngôi nhà

đẹp và một gia đình hạnh phúc. Anh cũng không hề gặp cha kể từ ngày tốt nghiệp hôm ấy, và trong thâm tâm anh nghĩ có lẽ anh cũng nên về thăm cha một lần. Một ngày kia, khi chưa kịp sắp xếp về thăm nhà, anh nhận được một bức điện báo tin cha anh vừa qua đời. Anh cần về nhà ngay lập tức để lo mọi việc.

Về lại ngôi nhà xưa, cảm giác đau buồn và ăn năn xâm chiếm anh. Khi nhìn trên đầu giường cha, anh nhìn thấy hộp quà ngày nào, vẫn còn nguyên như khi anh bỏ lại nó từ nhiều năm trước. Nước mắt tuôn rơi, anh mở hộp quà lấy quyển sách ra. Đó là cuốn “Những Giá Trị Vĩnh Hằng” rất nổi tiếng. Bỗng anh cảm thấy cộm phía bìa sau của cuốn sách, anh lật lại: một chiếc chìa khóa xe hơi rơi ra từ bao thư dán phía sau cuốn sách. Trong đó có phiếu ghi tên cửa hàng Wing Collins - Texas, nơi có chiếc xe thể thao anh đã ao ước khi xưa. Ngày tháng ghi trên phiếu là ngày tốt nghiệp của anh, với dòng chữ “*Đã trả đủ tiền*”.

Có khi nào chúng ta xem nhẹ những điều tốt đẹp mọi người đã dành cho mình chỉ vì điều tốt đẹp ấy không được “*gói*” theo cách chúng ta mong đợi?

- Tuệ Nương
Theo *Internet*

Giá trị của thời gian

*Hãy nâng niu, trân trọng giây phút này.
Từ giây phút ấy, mọi mơ ước có thể nảy sinh.*

- Corita Kent

Để nhận biết giá trị của một năm, hãy hỏi người sinh viên thi rớt.

Để biết giá trị của một tháng, hãy hỏi người mẹ đang chờ đứa con sắp chào đời.

Để nhận biết giá trị của một tuần, hãy hỏi người phụ trách tờ tuần báo.

Để nhận biết giá trị của một ngày, hãy hỏi người lao công quét rác.

Để biết giá trị của một giờ, hãy hỏi những người đang yêu.

Để nhận biết giá trị của một phút, hãy hỏi người vừa trễ mất chuyến bay.

Để nhận biết giá trị của một giây, hãy hỏi người vừa thoát tai nạn trong gang tấc.

Để nhận biết giá trị của một phần ngàn giây, hãy hỏi vận động viên điền kinh suýt đoạt huy chương vàng.

Để nhận biết giá trị của một đời người, hãy hỏi người đang trong cơn bệnh nặng.

Để nhận biết giá trị của năm tháng, hãy hỏi người thầy tóc bạc.

Hãy tận hưởng từng giây, từng phút mà bạn có!
Và chia sẻ thật sự với mọi người để biến thời gian của bạn thành những khoảnh khắc hạnh phúc nhất!

- Hồng Diễm
Theo *Internet*

Điều nên làm

Trong một khóa học chuyên tu ngành tâm lý học, vị giáo sư ra đề bài về nhà: “Trong vòng một tuần, anh chị hãy đến gặp người mà mình yêu mến và nói với họ rằng anh chị yêu mến họ. Đó phải là người mà trước đây, hoặc ít nhất trong một thời gian dài, anh chị không nói những lời như vậy”.

Đề bài xem ra đơn giản. Thế nhưng, hầu hết cánh đàn ông trong lớp, đều đã trên 30 tuổi, cho rằng việc bộc lộ cảm xúc không phải là biểu hiện của nam tính. Họ hiếm khi thể hiện tình cảm của mình với một ai đó. Vì vậy, việc thực hiện đề bài này lại có vẻ khó so với một số người.

Đầu giờ học tuần sau, vị giáo sư hỏi có ai muốn kể lại cho cả lớp nghe câu chuyện của mình hay không. Dường như ông chờ đợi một phụ nữ xưng phong trả lời. Thế nhưng, một cánh tay nam giới đã giơ lên. Anh ta trông có vẻ xúc động lắm.

- Thừa giáo sư. – Anh ta bắt đầu nói. – Cách đây 5 năm, tôi và bố tôi có một bất đồng sâu sắc, và từ đó đến nay vẫn chưa giải quyết được. Tôi cũng có lỗi trong việc đó nhưng một phần do tự ái và một phần do tôi đã làm được một số việc trong sự nghiệp của mình. Và không hiểu sao, tôi tránh gặp ông trừ những trường hợp chẳng đáng dừng. Nhưng ngay cả những lúc ấy, tôi cũng hầu như không nói với ông một lời nào. Vì vậy, tôi đã tự thuyết phục bản thân đến để xin lỗi và nói với bố tôi rằng tôi yêu ông ấy.

Đêm hôm đó, tôi nôn nao đến nỗi hầu như chẳng chợp mắt được chút nào. Ngày hôm sau, tôi đi làm sớm và dường như tôi làm mọi việc nhanh nhẹn, chu đáo hơn mọi ngày. Tôi gọi điện cho bố báo rằng tôi sẽ đến sau giờ làm việc. Tôi chỉ nói: *"Bố à, con có chuyện cần nói với bố"*. Tan sở làm, tôi chạy xe đến ngay nhà bố mẹ và bấm chuông. May quá, bố tôi ra mở cửa. Tôi bước vào bên trong và nói với giọng thành thực như của một đứa trẻ: *"Con không làm mất thời gian của bố đâu, con đến chỉ để nói với bố rằng bố hãy tha lỗi cho con và con muốn nói là con yêu bố"*. Ông im lặng nhìn tôi rồi kéo tôi lại, ôm chầm lấy tôi và nói: *"Bố cũng yêu con, con trai ạ. Nhưng bố chẳng biết làm thế nào để nói với con điều đó"*.

Đó là thời khắc quý báu nhất trong đời tôi. Vậy

mà đã một thời gian dài, tôi đã không cảm nhận được điều tuyệt vời đó. Hai ngày sau, bố tôi bị tai biến mạch máu não và hiện đang nằm hôn mê trong bệnh viện. Nếu như tôi trì hoãn nói chuyện với bố, có lẽ tôi không bao giờ còn cơ hội nào nữa.

- First News
Theo *Internet*

Báu vật tiềm ẩn

*Trái tim và tâm hồn nhận ra được những điều
mà đôi mắt đôi khi không thể nhìn thấy.*

- Al Gazal

Ông cụ Donovan là một người bản tính và không ưa trẻ con. Ông thường la rầy mỗi khi chúng tôi đến gần khu vườn nhà ông. Nông trại nhỏ của ông nằm giáp với khu chúng tôi ở – nơi mà tôi và đứa em gái đã sống những ngày thơ ấu êm đềm của mình. Miếng đất nhà ông dài, hẹp và hơi kỳ quặc. Cơ ngơi ấy chứa hai báu vật. Một là vườn cây ăn trái sum suê, đầy những quả chín mọng. Đó chính là điều lôi cuốn đám trẻ con đến mảnh đất của ông và tự biến mình thành những kẻ trộm.

Một ngày mùa hè, hai chị em tôi đang chơi ở cánh đồng gần đó. Đến lúc phải trở về nhà, bất giác chúng tôi thấy mình trở nên bạo dạn. Có một con đường tắt cắt ngang qua nông trại của cụ Donovan để về nhà chúng tôi.

Sau một hồi bàn bạc, chúng tôi quyết định đi bằng con đường ấy. Chúng tôi cầm đầu cầm cổ chạy, khi sắp băng qua nông trại, bỗng chúng tôi nghe một giọng trầm, rần rỏi gọi giật lại:

- Này, mấy đứa nhỏ kia!

Cả hai chị em tôi chẳng còn hồn vía nào nữa, bốn chân tự động đứng sững như bị ai đó điểm huyết! Trước mặt chúng tôi là cụ Donovan. Đầu gối chúng tôi bắt đầu run lẩy bẩy. Cả hai hình dung mình như sắp sửa bị những viên đạn bắn xuyên qua người.

- Lại đây nào! – Ông cụ nói với chúng tôi như thể ra lệnh trong lúc đưa tay với nhánh táo trên đầu mình. Vẫn chưa hết run rẩy, chúng tôi bước đến chỗ ông. Ông chìa mấy trái táo chín đỏ mọng về phía chúng tôi và nói:

- Mang những quả này về đi!

Lần này thì rõ ràng là ra lệnh. Chúng tôi riu riu nhận những quả táo, lòng hết sức kinh ngạc.

Từ hôm đó, chúng tôi thường qua nông trại ông chơi và liên tục được ăn những trái cây ngon ngọt. Chúng tôi còn có thể trò chuyện với ông hàng giờ về đủ thứ chuyện trên đời. Và như một phép lạ, chúng tôi đã phát hiện ra báu vật thứ hai mà cụ Donovan giấu kín bấy lâu: một trái tim nhân hậu, đáng yêu khuất sau vẻ ngoài cộc cằn của cụ.

Rồi chúng tôi nghe tin cụ bị ốm. Thanh quản của cụ phải cắt bỏ. Cụ chỉ có thể phát ra những tiếng thì thào. Tuy không nghe được nhưng qua đôi mắt cụ, chúng tôi có thể hiểu được những gì cụ muốn nói. Mùa đông đến, cái tin cụ Donovan qua đời đã làm hai chị em tôi hết sức đau buồn. Tuy nhiên, những kỷ niệm đẹp về cụ đã phần nào an ủi chúng tôi.

Trong suốt những tháng mùa hè qua lại với cụ Donovan, chị em tôi đã học được một điều rằng đừng bao giờ phán xét một người nào cho đến khi bạn hiểu rõ tâm lòng của họ. Biết đâu bạn có thể tìm thấy một báu vật tiềm ẩn nữa đấy!

- First News
Theo Inspirations

Câu chuyện tình yêu

Vào một buổi sáng ở một bệnh viện nhỏ, một ông cụ khoảng 80 tuổi trình bày với chúng tôi là mình cần phải cắt chỉ khâu vết thương ở ngón tay cái. Ông nói với chúng tôi là ông đang rất vội vì ông có một cuộc hẹn vào lúc 9 giờ.

Tôi mời ông ngồi và nhận thấy ông có dấu hiệu hồi phục rất tốt. Tôi biết rằng ông sẽ trễ hẹn vì hôm nay bệnh nhân rất đông mà một số y tá lại nghỉ phép. Tôi thấy ông nhìn đồng hồ và rất kiên quyết không một chút do dự. Khi ấy, tôi quyết định sẽ xem vết thương cho ông trước các bệnh nhân khác.

Vết thương ở ngón tay ông đã lành. Tôi nhờ một bác sĩ khác mang đến cho tôi những dụng cụ cần thiết để cắt chỉ khâu và băng ngón tay lại. Trong lúc làm việc, tôi và ông trò chuyện với nhau. Tôi hỏi ông tại sao lại vội vã như vậy khi đã có một cuộc hẹn với bác sĩ. Ông cụ nói với tôi là

không phải vậy, chỉ vì ông cần đến một bệnh viện tư để ăn sáng cùng với vợ của ông. Tôi hỏi thăm sức khỏe của bà. Ông kể với tôi là bà đã ở đó lâu lắm rồi vì bà bị bệnh mất trí nhớ.

Cuối cùng, tôi cũng băng xong vết thương cho ông. Tôi hỏi ông: “Có lẽ bà đang rất lo lắng cho ông vì ông đến trẻ thế này”.

Ông nói rằng bà đã không còn nhận ra ông và không biết ông là ai đã sáu năm nay rồi.

Tôi ngạc nhiên: “Ông vẫn đến bệnh viện vào mỗi sáng mặc dù bà không biết ông là ai sao?”

Ông cụ mỉm cười và vỗ nhẹ vào tay tôi rồi từ tốn trả lời: “Bà không biết ông nhưng ông vẫn còn biết bà là ai!”

Ông cụ ra về. Tôi đứng đó cảm thấy người mình run lên và tôi cố ngăn những giọt nước mắt đang muốn trào ra trong khóe mắt.

Bất chợt tôi nghĩ: “Tình yêu chân thật không phải là vật chất, cũng không phải là sự lãng mạn. Đó chính là sự chấp nhận với những cái đang có, đã có, sẽ có và sẽ không bao giờ có. Và tất cả chúng ta đều cần một tình yêu như thế trong đời.”

- Hải Yến
Theo *Internet*

Có thể

Trong buổi học đầu năm, cô giáo hỏi các học sinh của mình muốn làm nghề gì trong tương lai. Ngay lập tức, lũ trẻ đồng loạt nhao nhao trả lời. Các cậu con trai thì muốn trở thành cầu thủ bóng đá, bác sĩ, kiến trúc sư... Một vài bạn khác thì muốn trở thành nhà du hành vũ trụ, ca sĩ nhạc rock, vận động viên đua xe, thậm chí cả tổng thống. Các em gái thì đơn giản hơn, ước mơ được làm giáo viên, y tá, thợ làm bánh, nhân viên tư vấn mỹ phẩm...

Cả lớp học xôn xao, chỉ trừ có Tommy.

Cô giáo nhận thấy cậu bé ngồi yên lặng, chẳng nói lời nào.

Cô bước đến gần Tommy và hỏi:

- Tommy, mong ước của em sau này là gì?

Cậu bé trả lời:

- Có thể, thưa cô.
- Sao lại là “có thể”? - Cô giáo ngạc nhiên hỏi.
- Vâng – Tommy trả lời cô – Các anh của em lúc nào cũng cho rằng em vô tích sự, không làm được việc gì cả. Vì thế khi lớn lên, em muốn mình có thể làm những điều có thể làm được.

- Tâm Hằng

Theo *The Stories of Life*

Không bao giờ là quá muộn!

*Tính cách của chúng ta
được định hình qua nhiều thử thách.*

- James Michener

Một trong những câu châm ngôn phổ biến mà chúng ta thường nhắc đến là: *“Sau thành công của người đàn ông luôn có bóng dáng một người phụ nữ”*. Song trên thực tế luôn có ngoại lệ, trường hợp của Norman Klein, một người chồng hết lòng với vợ, là một điển hình. Norman đã nhận lời thách thức của một người bạn tham dự một cuộc chạy đua dài 10 dặm và ông đã động viên vợ cùng tập chạy với mình.

Helen, vợ của Norman đã chiến thắng trong cuộc chạy đó. Điều này làm cho ông rất mãn nguyện. Và khi bạn theo dõi câu chuyện này, bạn sẽ biết đến người anh hùng thầm lặng đã đứng sau sự thành công kỳ diệu của Helen Klein.

Helen vừa phá kỷ lục marathon thế giới trong nhóm vận động viên tuổi từ 70 đến 75, đã kết thúc đường chạy dài 26,2 dặm trong vòng 4 giờ 31 phút. Mọi người tôn vinh bà là “huyền thoại” và thành công của bà là “sự kiện phi thường của loài người”. Nhưng Helen chỉ tự nhận mình là “*một người bình thường có một đam mê phi thường*”.

Ở tuổi 66, bà đã tham gia năm cuộc chạy bộ đường núi với tổng chiều dài 500 dặm trong vòng 16 tuần. Bà đã từng chạy xuyên tiểu bang Colorado trong 5 ngày 10 giờ. Bà lập kỷ lục thế giới trong cuộc chạy 100 dặm dành cho người cao tuổi, đã tham dự hơn 60 cuộc chạy marathon và gần 140 cuộc chạy siêu marathon. Năm 1995, Helen đã chạy 145 dặm xuyên sa mạc Sahara, đây cũng là năm bà tham gia cuộc thi Eco Challenge dài 370 dặm cùng với Đội Phẫu thuật Nụ cười để gây quỹ từ thiện cho trẻ em nghèo. Trong suốt cuộc thi kéo dài 10 ngày, bà đã chạy 36 dặm trên lưng ngựa, 90 dặm chạy bộ qua sa mạc dưới cái nóng như thiêu như đốt, 18 dặm vượt thác lạnh cóng, đạp xe 30 dặm trên đường núi, leo xuống vách núi cao 155 m hoặc leo lên cao 800 m, chèo bè 90 dặm trên sông, đi bộ thêm 20 dặm nữa và cuối cùng là chèo xuống 50 dặm để về đích.

Hẳn Helen là người có khả năng đặc biệt hay có năng khiếu trời cho. Thực ra, Helen không phải là một vận động viên điền kinh chuyên nghiệp. Bà

đã từng là một y tá trong suốt 25 năm và chẳng bao giờ chạy bộ trong suốt thời gian đó dù chỉ một dặm. Nhưng khi bước sang tuổi 55, chồng bà, ông Norman, đã động viên bà cùng tập chạy với ông trong cuộc chạy dài 10 dặm. Bà chấp nhận thử sức, nhưng mới chạy được một phần năm dặm, bà đã kiệt sức. “Lúc đó tôi cứ nghĩ chắc là mình sắp chết”. – Bà nhớ lại – “Nhưng qua ngày sau, mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn, tôi đã chạy được thêm một đoạn ngắn”. Mỗi ngày thêm một ít như thế, và sau 10 tuần, bà đã hoàn thành đường chạy 10 dặm. Đó là một điều tuyệt vời! Thành công này đã thôi thúc bà tiếp tục tham gia những cuộc chạy “ngắn” khác, nhưng bà đã nhanh chóng nhận ra mình không thích hợp với những cuộc chạy cần tốc độ. Thế là bà quyết định chuyển sang tập chạy marathon với quãng đường dài hơn và tốc độ chậm hơn.

Kể từ đó, Helen đã kinh qua nhiều cuộc chạy trong những điều kiện khắc nghiệt nhất. Câu thần chú của bà là “*Nghỉ ngơi rồi hoạt động*”. Bà cho biết thêm: “Khi phải bỏ cuộc trong lần đầu tiên tham gia cuộc chạy Western States 100, tôi đã tự nhủ là sẽ không bao giờ tham dự lần nữa. Nhưng tôi đã nhanh chóng loại từ ‘không bao giờ’ ra khỏi đầu mình, và chỉ đề cập tới nó khi nhắc đến một trong những bài học quý giá nhất đời mình: ‘*Không bao giờ là quá muộn*’.

Đã nhiều lần bà có ý định bỏ cuộc. Song, bà nghĩ rằng muốn đạt được mục tiêu thì nên dẹp bỏ những lời giải thích và chỉ tập trung vào quyết định của mình.

- Đã từng nhiều lần tôi cảm thấy sợ khi phải đạp xe, hay phải leo lên lưng ngựa. – Bà nói. – Nhưng tôi sẽ không chạy trốn nỗi sợ hãi của mình. Tôi sẽ không để bản thân rơi vào tình trạng khủng hoảng. Bất cứ người bình thường nào cũng có thể làm được những điều tôi làm. Họ chỉ cần có thêm động lực – một lời thách thức chẳng hạn. Tôi chẳng phải là tài giỏi gì trong việc chạy bộ cả. Tất cả những gì tôi có chính là lòng đam mê và ý chí quyết tâm.

Năm 1982, khi 53 tuổi, Helen là người phụ nữ lớn tuổi nhất thế giới hoàn thành cuộc chạy Ironman Triathlon, trong đó bao gồm 2,4 dặm bơi vượt đại dương, 112 dặm đạp xe, tiếp theo sau là 26,2 dặm chạy bộ.

- Trước đây tôi đã từng vùng vẫy dưới nước, tôi lặn bằng bình hơi và nhặt vỏ sò dưới đáy biển, nhưng chưa từng phải bơi nghiêm túc như lần này. – Bà kể lại. – Tôi đã mượn xe đạp của con gái rồi tập chạy. Bài học chạy xe đầu tiên của tôi là cách leo lên leo xuống xe. Khi đã thực sự muốn một điều gì, tôi sẽ phấn đấu đến cùng. Muốn tôi phải ngừng lại không phải là chuyện dễ đâu nhé!

Năm 1980, Helen và Norman đi du lịch đến Nepal và cùng một hướng dẫn viên người Sherpa

ở Katmandu thực hiện một chuyến leo núi cao khoảng 6.000 m lên đỉnh Everest. Họ tưởng chừng đã bỏ cuộc khi gần đến đích vì Norman bị say độ cao. Người hướng dẫn viên Sherpa đề nghị đưa hai người xuống núi và khuyên không nên tiếp tục. Norman và Helen vẫn quyết tâm hoàn thành chuyến leo núi đó.

Helen tâm sự:

- Tôi có sức khỏe tốt đến nỗi tôi có thể làm bất cứ việc gì mình muốn. Tôi dự định sẽ sống một cuộc đời trường thọ. Bí quyết của tôi cực kỳ đơn giản: Ăn uống điều độ và tập luyện thể thao. Tôi rất thích ăn táo, cũng như bất kỳ loại trái cây tươi nào, rau xanh và các loại ngũ cốc. Trước khi tham gia một cuộc chạy, tôi ăn nhiều trái cây và rau xanh, nhưng ăn rất ít thịt.

Vậy còn bí quyết nào để có xương chắc khỏe như tuổi 30 và một hình thể gọn gàng? Helen chạy mỗi ngày từ 10 đến 18 dặm. Bà đi ngủ lúc 9 giờ rưỡi tối và dậy lúc 4 giờ rưỡi sáng, dùng một tách cà phê, tập thể dục khởi động trước khi ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, sau đó dùng bữa điểm tâm, đọc báo rồi bắt đầu chạy.

- Mỗi tuần tôi nghỉ ngơi một ngày. – Bà nói. – Tôi không bao giờ tập luyện quá sức và tôi biết lắng nghe cơ thể của mình. Nhờ vậy mà tôi không gặp rắc rối gì. Tôi không tin khẩu hiệu “Phải qua đau đớn mới thành công”.

Nhắc đến cuộc chạy bền siêu marathon, Helen nói:

- Nghe có vẻ hơi lạ một chút, nhưng chỉ cần tập luyện hợp lý và lắng nghe cơ thể mình, những vận động viên có quyết tâm đều có thể. Mọi chuyện sẽ không thể khi bạn cứ khư khư giữ suy nghĩ như cũ. Có thể tôi già hơn 70 tuổi thật đấy, nhưng tinh thần và ý chí của tôi thì chẳng bao giờ già cỗi cả... Tôi chỉ muốn chứng tỏ một người lớn tuổi có thể làm được gì. Mỗi khi thất vọng, tôi lại xem đồng hồ và chỉ cho phép mình trách móc, than thở, phàn nàn trong 10 phút. Sau đó, tôi gác mọi chuyện sang một bên và tiến về phía trước. Tất cả chúng ta đều có thể phát triển khả năng đương đầu với khó khăn. Tôi ghét phải lái xe lăm, nếu có việc phải đi đâu trong vòng 100 dặm mà không vội là tôi chạy bộ đến đó. Trước khi nghĩ rằng bạn già quá rồi, không thể chạy trên đường núi, leo lên vách đá hoặc lặn dưới biển, thì hãy nhớ rằng: *Không bao giờ là quá muộn cả*, cơ bắp luôn phát triển khi được tập luyện, bất kể bạn bao nhiêu tuổi. Khi bước sang tuổi 50, chúng ta thường suy nghĩ rằng nên nghỉ ngơi và thư giãn. Đó là một sai lầm và là sự thỏa hiệp của bản thân”.

“Khả năng có thể đặt tôi vào điểm xuất phát, nhưng sự quyết tâm mới đưa tôi về đến đích. Và mỗi khi tôi xỏ chân vào giày chạy, tôi cũng đặt lên môi mình một nụ cười. Nhưng phần thưởng lớn nhất với tôi là khi nghe có ai đó nói: “Tôi đã dự định nghỉ ngơi nhưng Helen đã động viên tôi quay về với cuộc sống”.

“Khi bạn bắt đầu chạy hay làm bất cứ hoạt động nào khác, bạn hãy khởi đầu thật chậm rãi, cố gắng tạo được một trạng thái thoải mái trước khi bạn dốc sức. Có nhiều lần tôi cảm thấy đuối sức khi tham gia một cuộc đua dài, và khi đó tôi không nghĩ về quãng đường mà mình phải chạy còn bao xa nữa, vì nếu nghĩ tới sẽ làm tôi đuối sức thêm. Tôi chỉ tập trung vào bước chạy tiếp theo, vì tôi biết rằng mình luôn luôn làm được điều đó. Và từng bước chạy một sẽ nhanh chóng đưa tôi về đích sau hành trình 100 dặm”.

Đối với Helen Klein, mục tiêu mang tính thách thức có ý nghĩa rất quan trọng và có thể làm thay đổi cuộc đời bạn nếu bạn quyết tâm thực hiện được nó. Cho dù mục tiêu của bạn có là gì đi nữa thì vẫn phải luôn tập trung. Đừng bao giờ để những ý nghĩ phân tán làm cho bạn nhụt chí.

Chạy bộ là niềm đam mê của Helen Klein, nhưng đó không phải là niềm đam mê của tất cả mọi người. Bốn người con của bà đều rất tích cực tập luyện thể thao, nhưng họ chỉ chạy bộ khi cùng tập với mẹ. Chẳng có người con nào của bà từng tham gia chạy marathon, nhưng Helen vẫn thường nhắc nhở các con mình:

- Không bao giờ là quá muộn!

- First News
Theo *Internet*

Bác nông dân và ngài quý tộc

Bác Fleming là một nông dân Tô Cách Lan nghèo. Một hôm, trong lúc đi làm thuê trên đồng để kiếm thêm thu nhập cho gia đình, bác chợt nghe có tiếng trẻ con khóc từ một bãi lầy gần đó. Bác buông vôi lưỡi cày và chạy nhanh đến nơi.

Và ngay trước mắt mình, bác nhìn thấy một cậu bé đang hoảng sợ vì bị mắc kẹt trong bãi sinh lầy. Cậu bé khóc lóc kêu la và cố sức vùng vẫy để thoát ra nhưng càng lúc càng chìm sâu xuống. Thật may là bác Fleming ở gần đó chứ nếu không cậu bé chẳng có cơ may sống sót.

Ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa sang trọng tiến đến khu vực gần như hoang vắng này, nơi bác nông dân Tô Cách Lan đang sống. Từ trên xe, một ngài quý tộc ăn mặc lịch sự bước ra và tự giới thiệu là cha của cậu bé mà bác Fleming cứu sống hôm qua.

- Tôi muốn trả ơn ông vì đã cứu mạng con trai tôi. – Ngài quý tộc nói.

- Không, thưa ông, tôi không làm việc đó để mong nhận được tiền công. – Bác nông dân khảng khái khước từ lời đề nghị.

Đúng lúc đó, con trai bác bước ra từ căn nhà tồi tàn của mình.

- Cháu đây là con trai ông à? – Ngài quý tộc hỏi.

- Vâng. – Bác hãnh diện trả lời.

- Tôi có thỏa thuận này với ông. Ông cho phép tôi đưa cháu lên thành phố ăn học. Nếu cháu bé con ông có được tính cách giống như cha nó, sau này khi trưởng thành, cháu sẽ là người làm ông nở mày nở mặt. – Ngài quý tộc nói, giọng quả quyết.

Bác nông dân ngạc nhiên nhưng sau cùng đã đồng ý. Và quả nhiên đúng như lời tiên đoán, chẳng bao lâu sau, con trai của bác Fleming tốt nghiệp Y khoa ở trường đại học Thánh Marry – Luân Đôn và trở thành nhân vật nổi tiếng khắp thế giới với cái tên Alexandre Fleming, người đã khám phá ra thuốc kháng sinh Penicillin. Nhiều năm sau, con trai của ngài quý tộc bị bệnh lao phổi. Chính thuốc Penicillin đã cứu được anh ấy. Và đó chính là Winston Churchill – người được cả nước Anh tôn sùng.

- First News
Theo Internet

Tiếng đàn cho mẹ

Qua nhiều năm dạy piano, tôi nhận ra rằng trẻ em có nhiều cấp độ năng lực về âm nhạc. Tôi chưa bao giờ hân hạnh có được một học trò thần đồng nào cả, dù cũng có một số học sinh thật sự tài năng.

Tôi có được cái mà tôi gọi là những học viên “được thử thách về âm nhạc”. Robby là một ví dụ. Robby được 11 tuổi khi mẹ cậu bé, một người mẹ độc thân, đưa cậu đến học bài piano đầu tiên. Tôi thích học viên của mình (đặc biệt là những bé trai) bắt đầu học ở lứa tuổi sớm hơn, và điều đó tôi cũng có giải thích với Robby. Nhưng Robby nói rằng mẹ em hằng ao ước được nghe em chơi piano. Vì vậy, tôi nhận cậu bé vào lớp.

Qua nhiều tháng, cậu bé thì cần mẫn học bài và cố gắng luyện tập, tôi thì cố gắng nghe và động viên cậu. Cứ cuối mỗi bài học hàng tuần, em lại nói: *“Một ngày nào đó mẹ sẽ nghe em đàn”*. Nhưng dường như vô vọng. Đơn giản là cậu bé không có năng khiếu bẩm sinh. Tôi chỉ nhìn thấy

mẹ cậu bé từ xa khi bà đưa con đến hoặc ngồi chờ con trong chiếc xe hơi cũ kỹ. Bà luôn vẫy tay và mỉm cười nhưng không bao giờ vào nói chuyện với tôi.

Rồi một ngày kia, Robby thôi không đến lớp. Tôi có nghĩ đến việc gọi em, nhưng lại thôi, vì nghĩ rằng em đã quyết định theo đuổi một cái gì khác. Thật sự, tôi cũng mừng vì em nghỉ. Robby là một màn quảng cáo tồi tệ cho khả năng dạy học của tôi!

Vài tuần sau, tôi gửi đến nhà các học trò của mình tờ bướm giới thiệu về buổi biểu diễn sắp tới. Thật ngạc nhiên, Robby hỏi em có thể tham gia biểu diễn không. Tôi trả lời rằng buổi diễn chỉ dành cho những bạn còn đang học, trong khi em đã nghỉ rồi.

Robby nói mẹ em bị bệnh nên không đưa em đến lớp được, nhưng em vẫn tiếp tục luyện tập. Em năn nỉ tôi cho em tham gia. Tôi không hiểu điều gì đã xui khiến tôi đồng ý. Có thể vì sự kiên trì của cậu bé, hoặc có thể vì một cái gì đó trong tôi lên tiếng rằng sẽ ổn cả thôi.

Rồi đêm diễn cũng đến. Khán phòng của trường chật ních những phụ huynh, bạn bè, thân nhân của các em học viên. Tôi xếp Robby ở gần cuối chương trình, trước tiết mục nói lời cảm ơn học viên và biểu diễn một bản nhạc kết thúc chương trình của tôi. Tôi sắp xếp thế để nếu

Robby có làm hư bột hư đường thì tôi cũng có thể cứu vãn bằng tiết mục của mình.

Và buổi diễn đã diễn ra khá suôn sẻ. Rồi đến lượt Robby. Cậu bé bước lên sân khấu với bộ quần áo nhàu nhò và mái tóc giống như cậu mới vừa dùng máy đánh trứng để đánh bung nó lên. Tôi thầm nghĩ sao em không ăn mặc như các học viên khác, sao mẹ em không chịu ít ra là nhắc em chải đầu trước khi đến với buổi tối đặc biệt này.

Tôi ngạc nhiên khi Robby tuyên bố em chọn bản Concerto số 21 của Mozart. Tôi vô cùng bất ngờ với những gì được nghe tiếp theo. Các ngón tay cậu bé lướt nhẹ nhàng và linh hoạt trên phím đàn. Tiếng nhạc đi từ cực nhẹ đến cực mạnh, từ rộn ràng đến sâu lắng. Tôi chưa từng được nghe người nào ở tuổi Robby chơi nhạc Mozart tuyệt vời đến vậy. Sau sáu phút rưỡi, em kết thúc bằng một đoạn nhạc mạnh dần lên. Mọi người đứng dậy vỗ tay vang dội.

Ngây ngất và giàn giụa nước mắt, tôi chạy lên sân khấu, ôm chầm lấy Robby trong niềm hạnh phúc. *"Tôi chưa bao giờ nghe em chơi tuyệt như vậy! Em làm cách nào thế?"*.

Qua micro, Robby nói trong xúc động, giọng ngất quãng: *"Cô có nhớ em đã nói mẹ em bị bệnh không? Mẹ em bị ung thư và đã mất sáng ngày hôm qua. Mẹ em bị diết bẩm sinh, vì vậy tối nay em đã cố gắng đến đây vì nghĩ rằng đây là lần đầu tiên mẹ có thể*

nghe em chơi đàn. Em đã cố hết sức mình vì điều ấy”.

Cả khán phòng hôm ấy không ai cầm được nước mắt. Khi những người ở Ban Công tác xã hội dẫn Robby về để nhận người đỡ đầu, mắt họ cũng đỏ và đầy xúc động. Tôi thầm nghĩ cuộc đời mình đã giàu hơn biết mấy khi nhận Robby làm học trò.

Vâng, tôi không có học trò thần đồng nào cả, nhưng tối hôm ấy, tôi trở thành học trò của Robby. Em đã dạy tôi ý nghĩa của lòng kiên trì, tình yêu và niềm tin vào bản thân hoặc thậm chí dám đặt cược vào một người khác mà không hiểu tại sao.

Tôi tin rằng luôn có những thiên thần ở quanh chúng ta, bên cạnh chúng ta, và trong bản thân ta. Có lẽ bạn cũng có một thiên thần trong cuộc đời bạn, chỉ có điều đôi lúc chúng ta không nhận ra mà thôi?.

- Tuệ Nương
Theo *The Stories of Life*

Chiến thắng thứ hai

*Mỗi người bạn là một món quà
mà cuộc sống trao tặng cho chúng ta.*

- Robert Louis Stevenson

Kenneth là một học sinh lớp 6. Cậu rất vui và hồi hộp khi được chọn tham dự ngày hội thao của trường. Cậu bé đã vượt qua các bạn và về nhất trong lần thi chạy đầu tiên. Phần thưởng là dải ruy băng choàng chéo vai và sự hoan hô của khán giả khiến cậu rất hãnh diện - với bố mẹ và với các bạn cùng lớp.

Cậu bé tiếp tục thi lần chạy thứ hai. Ngay khi gần đến đích, chỉ cần thêm vài bước nữa thì Kenneth sẽ lại là người chiến thắng, nhưng cậu bé bỗng chạy chậm lại và bước ra khỏi đường đua. Bố mẹ cậu vô cùng thất vọng:

- Tại sao con lại làm như vậy, Kenneth? Nếu con tiếp tục chạy, chắc chắn con sẽ giành chiến thắng nữa đây.

Kenneth ngược đôi mắt trong veo nhìn bố mẹ và trả lời:

- Nhưng, mẹ ơi, con đã có một dải ruy băng rồi, còn bạn Billy lại chưa có.

- First News
Theo *Internet*

Một chút can đảm vượt đường xa

*Một giờ bắt tay vào hành động còn hơn
một ngày ngồi than vãn, tưởng tượng viễn vông.*

- Ralph Waldo Emerson

Năm 1986, công ty quảng cáo của tôi thua lỗ nặng nề và đứng trên bờ vực phá sản, tôi hầu như chẳng có việc gì để làm. Tôi tuyệt vọng lang thang khắp nơi suy nghĩ về những ngày tươi đẹp đã qua và nặng lòng với câu hỏi tại sao mình lại đến nông nỗi này. Một ngày kia, tình cờ tôi đọc một bài báo cũ nói về tiềm năng của mạng Internet, một ý tưởng chợt lóe lên: Tại sao người ta không thể kiếm tiền qua mạng?

Khi đó trong đầu tôi đã hình thành sáng kiến thành lập công ty có tên *“Bữa cơm trưa*

thứ vị”. Những người cần mở rộng mối quan hệ làm ăn sẽ gọi đến tôi. Trong vai trò người môi giới, với sự trợ giúp của mạng Internet, tôi sẽ tìm các ứng viên đúng với vị trí ngành nghề họ cần. Sau đó tôi giới thiệu họ gặp nhau qua một bữa cơm trưa thú vị. Thật là một kế hoạch hoàn hảo phải không?

Tuy nhiên, rào cản duy nhất là tôi không có nhiều tiền để khởi sự công việc, vì thế tôi phải sử dụng đến “vốn” sẵn có: cái miệng của tôi. Tôi in 10.000 tờ bướm quảng cáo tại một xưởng in địa phương với giá rẻ. Lấy hết can đảm và đứng chôn chân tại ngã tư đại lộ Connecticut - K.Avenues, khu trung tâm thành phố Washington DC, tôi gào hô to: *“Bữa cơm trưa thú vị! Hãy đến với Bữa cơm trưa thú vị của chúng tôi!”*. Người đi đường nhìn tôi với chút giễu cợt nhưng rồi họ cũng cầm các tờ bướm.

Đến cuối ngày thứ ba, không một ai gọi đến, không đồng xu dính túi, chán nản và bắt đầu thất vọng, tôi lê bước về nhà. Vừa tới cửa, tôi nghe chuông điện thoại di động reo. Một phóng viên tờ Washington Post gọi đến. Ông ta đã đọc tờ bướm quảng cáo và muốn viết một bài phỏng vấn tôi trên trang nhất ở mục “Phong cách”. Mặc dù tôi không có trụ sở công ty, không có điện thoại bàn và cũng chưa lên một kế hoạch kinh doanh nào cả,

nhưng tôi vẫn đồng ý phỏng vấn.

Hôm sau, chúng tôi đã có một cuộc phỏng vấn kéo dài rất thú vị. Anh ta hỏi xin số điện thoại của công ty, tôi hứa sẽ gửi sau. Tôi đến một công ty điện thoại địa phương và nhận được số 265 - EATT (lúc này chưa nổi cáp nhưng ít ra tôi cũng đã có số). Tôi gọi điện cho anh phóng viên để thông báo số điện thoại bàn. Rất phấn khởi, anh ấy đồng ý viết bài – một ngoại lệ chưa từng có trong đời làm báo của anh.

Một buổi sáng, tôi nhận được tin nhắn chúc mừng của một người bạn sau khi anh này đọc bài báo. Tôi bật dậy ra khỏi giường. Nhưng số điện thoại bàn của tôi vẫn chưa sử dụng được. Vừa lúc đó, nhân viên công ty điện thoại đến để nổi cáp cho tôi. 15 phút sau, anh nhân viên xuất hiện trước mặt tôi với một mẫu giấy trên tay.

- Cái gì thế này? – Tôi hỏi.

- Chà! số mới lắp sao lại có nhiều người biết để gọi thế. Đây là những cuộc gọi nhấc lại mà tôi nhận được trong lúc nổi cáp, tôi ghi ra đây cho anh – Anh mỉm cười trả lời.

Lòng tôi như mở cờ. Công việc của tôi đã đi trước những gì tôi suy nghĩ và hành động.

Từ hôm đó, nhiều báo đài khác đã gọi đến tôi, trong đó có cả Thời báo New York, Tầm gương Khoa Học Kinh Doanh, cả tờ Giải trí Cuối Tuần

cũng gọi đến. Tôi đã nhận hàng trăm lời yêu cầu về bữa cơm trưa cũng như đã giới thiệu nhiều khách hàng với nhau. Tôi đã hoàn thành ước muốn của mình: tìm lại được niềm vui trong công việc. Tất cả khởi nguồn từ góc phố Connecticut – K.Avenues với những tiếng rao và thêm một chút can đảm.

- Nguyễn Đô
Theo *Internet*

Trên cả nỗi đau

Vào một ngày tháng sáu êm ả năm 1941, tôi được gọi nhập ngũ. Sau đợt huấn luyện, tôi được đưa đến Alaska để phục vụ trong bộ binh. Khi chiến tranh bùng nổ, người Nhật chiếm quần đảo Aleutian mà đó lại là con đường duy nhất dẫn đến Alaska.

Quân số binh đoàn chúng tôi ít đến nỗi mỗi người phải đi tuần tra từ năm đến mười dặm trên vịnh Cook một mình. Một ngày nọ, khi trời đổ tuyết rất dày, tôi đã thử đi tuần men theo một con đường tắt. Tôi không ngờ dưới lớp tuyết mỏng là cả một dòng sông băng lạnh giá. Tai họa bất ngờ ập đến. Tôi bị lọt thỏm xuống lòng sông ở độ sâu 1,8 mét. Phần dưới chân trái của tôi bị gập thành một góc với phần trên, xương đầu gối bị đẩy lên đến gần háng. Tôi thật sự bị sốc bởi cái lạnh rét buốt và cơn đau khủng khiếp quá sức chịu đựng ấy. Nhiều giờ trôi qua, khi không còn hy vọng vào đội cứu hộ, tôi quyết định tự tử. Tôi ráng nhích về phía khẩu súng nằm cách đó chỉ vài bước chân, nhưng khi ngón tay chạm được cò súng thì tôi đã lịm đi. Trong một thoáng hồi tỉnh, tôi thấy mình

nằm giữa một căn lều cứu thương trong rừng, chân được bó chặt bởi hai nhánh cây.

Sau nhiều tháng nằm trong viện quân y và chịu nhiều đợt phẫu thuật, dù chân trái bị tổn thương thê thảm, tôi vẫn được tuyên bố là sức khỏe đã hồi phục đủ để phục vụ tiếp trong quân đội, chiến đấu với quân Nhật ở Aleutian. Lý do đơn giản là vì quân đội quá thiếu người.

Quần đảo Aleutian là nơi sương mù dày đặc đến nỗi không thể thấy nhau quá vài bước chân. Tại đây, tôi thường chiến đấu xáp lá cà với lính Nhật. Tôi cũng không hiểu sao mình có thể sống sót sau những trận đánh khủng khiếp như thế. Tuy nhiên, vẫn còn đó những vết thương, vết sẹo, một số nằm lộ ra bên ngoài, số khác mãi mãi còn lại bên trong cơ thể.

Nhưng chân trái của tôi không bao giờ lành hẳn. Dù phải phẫu thuật nhiều lần, mười năm sau, tôi vẫn bị những cơn đau nhức triền miên hành hạ. Hơn bốn mươi năm sau tai nạn trên, tôi nghe nói về một nhà phẫu thuật đại tài người Nhật gốc Mỹ – bác sĩ Robert Watanabe – nổi tiếng chữa trị các chấn thương thể thao, đặc biệt là phần đầu gối. Khi ngành y khoa thể thao còn non trẻ, ông đã được chọn làm bác sĩ cho đội tuyển điền kinh Mỹ năm 1984.

Tôi đã được biết nhiều về đời tư của ông. Cha mẹ ông đều là công dân Mỹ. Khi chiến tranh nổ ra, Robert – mới được chín tuổi – cùng cả gia đình

bị đưa vào trại tạm giam suốt mấy năm trời. Chú bé Robert cảm thấy cực kỳ đau khổ, thất vọng và điên cuồng vì sự bất công đó. Lớn hơn một chút, cậu giải tỏa nỗi tuyệt vọng của mình bằng cách chạy vòng quanh khuôn viên trại tạm giam cho đến khi gục xuống vì kiệt sức. Đến khi chiến tranh chấm dứt, gia đình được tự do thì cậu trở thành nhà vô địch chạy bộ mà động cơ chạy thật khó hiểu và khác thường. Khi trở về Los Angeles, Robert đã được một bác sĩ khuyến khích nên chuyển năng lượng không kiểm soát được ấy vào các hoạt động hữu ích hơn. Robert đã nghe theo thầy mình và bước vào thế giới y khoa.

Khi chúng tôi gặp nhau thì Robert Wantanabe đã là một bác sĩ nổi tiếng nhờ những công trình nghiên cứu và những ca phẫu thuật đầy sáng tạo. Nhưng từ những kinh nghiệm chiến tranh kinh khủng của riêng mình, tôi cảm thấy thật là mỉa mai khi để một người Nhật gốc Mỹ giúp đỡ. Tôi đã nói với ông ấy một cách e dè về điều đó. Và ông ấy hiểu. Robert đã nói với tôi:

- Tôi là một bác sĩ và trường hợp của anh là một thử thách đối với tôi. Tôi sẽ làm hết sức vì anh.

Thế là trong suốt hai năm sau đó, tôi đã trải qua biết bao đau đớn, kiên trì chịu đựng ba cuộc phẫu thuật lớn của bác sĩ Robert. Chân của tôi đã dài ra và thẳng lại nhờ tài năng tuyệt vời của ông, và ông cũng được khích lệ từ kết quả này như chính tôi vậy.

Trong một lần thăm bệnh, một bác sĩ phẫu thuật người Anh không dám tin là tôi có thể đi dọc suốt phòng mà không hề khập khiễng, hai chân bằng nhau, người thẳng, và rõ ràng là không chút đau đớn. Bác sĩ Wantanabe ôm choàng lấy tôi như một huấn luyện viên ôm cầu thủ của mình trong chiến thắng. Chúng tôi đều đồng ý đây là một phép lạ – nhưng sự hàn gắn tuyệt vời hơn vẫn còn chưa đến.

Trong suốt quá trình chữa trị lâu dài, Robert và tôi đã có dịp mở lòng ra tâm sự với nhau, cùng chia sẻ nhiều kinh nghiệm về chiến tranh – sự tù tội của ông và những trận đánh khủng khiếp của tôi. Không biết tự khi nào, chúng tôi dần chuyển mối quan hệ bác sĩ – bệnh nhân thành tình bạn tri kỷ cũng như dần dần thấu hiểu nỗi đau của cả hai trong chiến tranh.

Trong lần thăm bệnh cuối cùng, Robert đã làm một việc khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Ông đã chọn kỷ vật quý giá nhất của mình – chiếc huy chương vàng Olympic mà ông nhận được với tư cách là bác sĩ của đoàn thể thao – trao cho tôi và nói những lời chân tình làm tôi xúc động tận tâm can:

- Chúng ta đều là những người chiến thắng, vì chúng ta đã làm hết sức để vượt qua nỗi đau thể xác và giúp nhau hàn gắn vết thương tâm hồn.

- First News
Theo *Internet*

Mục lục

<i>Lời chúc bình dị</i>	5
<i>Đôi khi...</i>	6
<i>Đâu là hạnh phúc bạn đang có</i>	8
<i>Cái giá của sự thông thái</i>	10
<i>Cảm nhận và niềm tin</i>	12
<i>Cái giá của sự trung thực</i>	13
<i>Khi gió đổi hướng</i>	15
<i>Trở thành một người như thế</i>	16
<i>Cái hố trên đường</i>	18
<i>Một ly sữa</i>	20
<i>Ô cửa sổ bệnh viện</i>	22
<i>Hộp kem</i>	25
<i>Hãy đặt ly xuống</i>	26
<i>Lỗi lầm và sự biết ơn</i>	28
<i>Chẳng phải tất cả chúng ta đều thế sao?</i>	30
<i>Ba mươi năm cho một giấc mơ!</i>	33
<i>Mẹ đang nghe con nói đây!</i>	37
<i>Chú mèo hạnh phúc</i>	43
<i>Điểm sáng sau thất bại</i>	44

<i>Đồng cảm</i>	46
<i>Nỗi đau</i>	48
<i>Cái giá của ước mơ</i>	52
<i>Liều thuốc Hy vọng</i>	55
<i>Hãy là chính mình</i>	57
<i>Con chim ưng của Thành Cát Tư Hãn</i>	60
<i>Điểm tựa</i>	64
<i>Sự nhầm lẫn ý nghĩa</i>	67
<i>Hạnh phúc bình dị</i>	70
<i>Nhờ vậy mà ta trưởng thành</i>	72
<i>Đừng bao giờ tuyệt vọng</i>	74
<i>Chuyện về một cành nho</i>	76
<i>Suy nghĩ, niềm tin, ước mơ và bản lĩnh</i>	78
<i>Câu chuyện về những quả táo sâu</i>	80
<i>Nguồn sáng</i>	82
<i>Điều kỳ diệu</i>	85
<i>Những bông hồng cho Hoa Hồng</i>	89
<i>7 trắng, 4 đỏ, 2 xanh</i>	92
<i>Xem xiếc cùng cha</i>	95
<i>Cái bình nứt</i>	98
<i>Vẫn ngủ được khi trời giông bão</i>	100
<i>Trong cơn nóng giận</i>	102
<i>Thêm một ngày con ở bên mọi người...</i>	104
<i>Cứu mẹ trong đêm</i>	108
<i>Chiếc phong bì nhân ái</i>	111

<i>Cây nhân ái</i>	115
<i>Hoa hồng tặng Mẹ ngày Giáng Sinh</i>	118
<i>Tìm lại giấc mơ</i>	123
<i>Có phải cháu sẽ chết ngay bây giờ không?</i>	126
<i>Món quà</i>	128
<i>Giá trị của thời gian</i>	130
<i>Điều nên làm</i>	132
<i>Báu vật tiềm ẩn</i>	135
<i>Câu chuyện tình yêu</i>	138
<i>Có thể</i>	140
<i>Không bao giờ là quá muộn!</i>	142
<i>Bác nông dân và ngài quý tộc</i>	149
<i>Tiếng đàn cho mẹ</i>	151
<i>Chiến thắng thứ hai</i>	155
<i>Một chút can đảm vượt đường xa</i>	157
<i>Trên cả nỗi đau</i>	161

hạt giống tâm hồn

Từ những điều bình dị

4

FIRST NEWS

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TRẦN ĐÌNH VIỆT

Biên tập : Trần Thị Anh Oanh
Trình bày : First News
Sửa bản in : Hoàng Duy
Thực hiện : First News - Trí Việt

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

62 Nguyễn Thị Minh Khai - Quận 1

ĐT: 8225340 - 8296764 - 8220405 - 8223637 - 8269713

In lần thứ 1. Số lượng 2.000 cuốn, khổ 13,5 x 20,5 cm tại XN In Phương Nam.
Giấy đăng ký KHXB số 1210-33/XB-QLXB do CXB cấp ngày 18/10/2002 và
giấy TN số 965/KHXB/2004. In xong và nộp lưu chiểu tháng 11/2004.

<https://thuviensach.vn>